

หนึ่ง หญิงม่ายสกุลเว่ย

เว่ยอันฉีเงยหน้ามองท้องฟ้าที่สดใสแสงแดดค่อนข้างร้อน เบื้องหน้า
มีผู้คนมากมายเดินกันเต็มถนน มือของนางถูกรั้งด้วยร่างเล็กที่มองไปมา
ด้วยความตื่นเต้น หญิงสาวจึงก้มลงมองบุตรชาย กระชับมือที่จับเขาให้
แน่นขึ้นเพราะกลัวว่าจะพลัดหล่น

นี่เป็นครั้งแรกที่นางเดินทางมายังเมืองหลวง ผู้คนกล่าวกันว่าเมือง
หลวงนั้นเป็นแดนสวรรค์ที่เต็มไปด้วยสิ่งของมากมาย ผู้คนหลากหลายทั้ง
ชายหญิง คนจรไปจนถึงขุนนางล้วนปะปนอยู่บนถนนสายเดียวกัน มอง
แล้วก็น่าจะเป็นความจริง นางเห็นคนแต่งกายหลากหลาย เพียงแค่ชายผ้า
ของบางคนก็งดงามมีราคา คิดแล้วสองแม่ลูกอาจดูโหดที่สืบทอดถนน
สายนี้ เพียงแต่นี้เป็นชุดที่ดีที่สุดที่พวกนางมีแล้ว

มือเล็กและอุ่นของบุตรชายจับมือมารดาเอาไว้แน่น เขาตื่นตาไปกับ
ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่นี่ไม่เหมือนหมู่บ้านหู่ซานเพราะมีผู้คนแน่นขนัด มีอาหาร
การกินที่ขายกันสองข้างทาง มีร้านของเล่นอยู่เกือบทุกมุมถนน และมีผู้คน
ที่แต่งกายงดงามแปลกตา

นางมองดูผู้คนมากมาย ครั้งหนึ่งเคยคิดว่าอาจได้มาอาศัยอยู่ในที่
แห่งนี้ตามน้ำคำของสามิผู้ล่องลับ เขาเคยให้สัญญาในวันกราบไหว้ฟ้าดิน
ว่า เมื่อสิ้นศึกจะกลับมารับนางเข้าเมืองหลวง แต่ผู้กล้าหาญไม่ได้กลับจาก
สนามรบ สิ่งที่เขาทิ้งเอาไว้คือแหวนวงหนึ่งที่นางไม่เคยขายและเลียดในอก
ที่อยู่ข้างกายนางในเวลานี้

‘ลู่เหอ ข้ามาแล้ว ข้ายังพาบุตรชายของเรามายังบ้านเกิดของท่าน
ด้วย...’

“ลู่เหอ!”

เสียงเรียกดังขึ้นจากด้านหลัง เว่ยอันฉีหลุดออกจากมวงค์ นางหมุน
ตัวกลับไปมองที่มาของเสียง แม้จะรู้อย่างไรก็ตามไม่มีวันเป็นลู่เหอของนาง
แต่กลับไม่อาจห้ามตนเองได้ คนที่ตายไปแล้วจะกลับมามีชีวิตได้อย่างไร
หว่าเบื่องหน้าไกลออกไป... หัวใจของหญิงสาวก็แทบจะหยุดเต้น

บุรุษรูปงามมองอาจสวมชุดสีดำสนิทโดดเด่นอยู่ท่ามกลางผู้คน แม้
เห็นเพียงเงา นางก็ยังจดจำเขาได้ ปีนั้นนางตกหลุมรักใบหน้าที่งดงามราวกับ
หยกสลัก ไหล่กว้างเหมือนขุนเขา กล้ามเนื้อที่แข็งแรง คิ้วเรียวตรงราวกับ
กระบี่ รอยยิ้มอ่อนอ่อนโยนมีเพียงนางเท่านั้นที่เคยได้รับ แต่คนที่ตายไป
แล้วจะปรากฏตัวต่อหน้านางได้อย่างไร

ริมฝีปากบางอ้าออก อยากจะเรียกขานนามเขาให้แน่ใจ หว่าข้างกาย
เขากลับปรากฏสดจริงดงามในชุดชั้นสูงมีราคา ใบหน้าขาวเกลี้ยงเรียบ
เนียน ริมฝีปากแดง แม้แต่มือที่จับท่อนแขนของชายหนุ่มเอาไว้ก็ขาวและ
ดูอ่อนนุ่ม ในขณะที่ใบหน้าของนางแห้งกร้าน ฝ่ามือก็ยิ่งหยาบและเต็มไปด้วย
รอยร้าวจากการทำงานหนัก หญิงสาวซ่อนมือของตนไว้ด้านหลังด้วยความ
อับอาย

พวกเขาสอนหาอะไรกันไม่ได้ยิน นางปลอบโยนตัวเองว่าบางที
อาจจะไม่ใช่ บางทีอาจจะมียางสิ่งผิดพลาดจนกระทั่งพวกเขาเดินเข้ามาใกล้
เว่ยอันฉีมองชายหนุ่มคนนั้น เพียงได้สบตากันครู่หนึ่งนางก็มั่นใจ

เป็นเขาแน่นอน... เป็นลู่ออกของนางอย่างแน่นอน

หลายเดือนที่อยู่ด้วยกันนางจะจดจำสามีของตนไม่ได้เสียหรือ แล้ว
เขาจำนางได้หรือไม่ เหตุใดเขาไม่กลับไปหมู่บ้าน เหตุใดเขาไม่ไปรับนาง
ตามคำสัญญา เหตุใดบัดนี้เขาจึงมีหญิงงามอยู่ข้างกาย

“ลู่ออก แม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่ ท่านพึงชนะพินันจันอุชิสองร้อยตำลึง
มิใช่หรือ จวนแม่ทัพใหญ่มีเงินทองมากมายแล้ว ท่านใช้เงินนั้นซื้อเครื่อง
ประดับให้ข้าจะดีกว่า”

สตรีข้างกายของเขาเอ่ยอย่างสนิทสนม จับแขนเสื้อรั้งชายหนุ่มให้
หันกลับมาฟังสิ่งที่นางพูด สายตาของพวกเขาจึงละจากกัน ชายหนุ่มหญิง
สาวที่เหมาะสมกันอย่างยิ่งเดินผ่านเลยไป ไม่อยากจะทักทาย รวากับว่า
พวกเขาเป็นเพียงคนที่เจอกันบนถนนสายหนึ่งเท่านั้น

พบเพียงผ่าน ไร้ซึ่งวันวานและความทรงจำ

สตรีผู้นั้นเอ่ยขานนามลู่ออก จะเป็นไปได้หรือที่คนเราจะมีใบหน้า
เหมือนกันและมีชื่อเดียวกันได้เช่นนี้ อีกทั้งเขายังเป็นทหารในกองทัพ หาก
จะต่างก็เพราะสามีของนางในปิ่นนั้นเป็นเพียงทหารชั้นผู้น้อย แต่ลู่ออกผู้นี้คือ
แม่ทัพใหญ่ เขามีจวนแม่ทัพของตนเอง มีสตรีดังมาพร้อมข้างกาย กระทั่ง
เล่นพนันเล็กน้อยด้วยเงินสองร้อยตำลึง แต่สำหรับพวกนางแม่ลูกยังชีพ
ด้วยเงินเพียงสิบตำลึงต่อปีเท่านั้น

ใจของเว่ยอันฉินสั่นไหว มือของนางเย็นจัดจนกระทั่งบุตรชายยัง
แปลกใจ สองมือน้อยยกขึ้นจับมือมารดาเอาไว้

“ท่านแม่ มือท่านแม่เย็นมาก ท่านแม่ไม่สบายหรือ” เขาเอ่ยถามอย่าง
ไร้เดียงสา เต็มไปด้วยความรักและความห่วงใยที่มีต่อมารดาของตน

เว่ยอันฉินมองบุตรชาย ชั่วขณะนางกลับไม่รู้ว่าจะพูดอะไรออกมา
ทำได้เพียงยกกายลงอุ้มบุตรชายไว้ในอ้อมแขน ไม่ปรารถนาให้เขาเห็นหยด
น้ำตา น้ำเสียงของนางอ่อนโยนนุ่มนวลยามเอ่ย

“แม่เพียงแคร์ู้สึกว่าร้อนเกินไปเท่านั้น”

หญิงสาวกระซิบอ้อมแขนให้แน่นขึ้น กอดเลือดในอกเอาไว้อย่างหวงแหน อย่าให้เขารู้เลยว่าบิดาที่เขาเฝ้าฝันอยู่ทุกวันเป็นอย่างไร ให้บุตรชายเก็บภาพชายที่กล้าหาญ ชื่อสัตย์ และจริงใจเอาไว้จะดีกว่า อย่าให้เขารู้... ที่แท้แล้วมารดาของเขาโง่เขลาเพียงใดที่เชื่อคำลวงของชายคนนั้น แม้กระทั่งเจอหน้าเขาก็ยังทำราวกับไม่เคยรู้จักกันมาก่อน บัดนี้เขาเป็นแม่ทัพใหญ่แล้ว มีหญิงงามข้างกายพร้อมด้วยเงินทองมากมาย สตรีสกุลเว่ยที่ยากจนจะคู่ควรกับเขาได้อย่างไร

หรือว่าที่จริงแล้วนางไม่ควรมาที่เมืองหลวงตั้งแต่แรก

ย้อนกลับไปเมื่อสี่เดือนก่อน เว่ยอันฉิงกับบุตรชายยังใช้ชีวิตอยู่ ในพื้นที่ห่างไกล หมู่บ้านผู้ซ่านเป็นชุมชนขนาดเล็กที่ตั้งอยู่ติดภูเขาใหญ่ ชื่อผู้ซ่านนี้มีความหมายว่าหุบเขาเสือ เดิมทีเชื่อกันว่าภูเขาแห่งนี้เป็นประตูเข้าออกดินแดนโลกมนุษย์กับสวรรค์ เทพเสือดาวนามไป่หู่ หนึ่งในสี่สัตว์เทพ มักใช้ที่นี่เป็นทางผ่านเข้าสู่ดินแดนของตนเอง บางคนเคยเห็นเสือดาวตัวใหญ่ในป่า บ้างก็ว่าเป็นชายหนุ่มผมขาวรูปร่าง และอีกหลายคนว่าบางครั้งมองเห็นเป็นเงาของเสือดาวขนาดเล็กที่เดินผ่านไปมาในอากาศ สถานที่แห่งนี้จึงถูกเรียกขานกันว่า ‘ผู้ซ่าน’

เว่ยอันฉิงเฝ้านำมองท้องฟ้าที่เริ่มขมุกขมัวเพราะฤดูหนาวที่กำลังมาเยือน มองแปลงผักเหี่ยวเฉาแล้วก็ถอนหายใจ นางกลับเข้าไปด้านในบ้านหลังเล็กที่ทรุดโทรมลงด้วยกาลเวลา ผนังที่ก่อด้วยดินเหนียวด้านหนึ่งกำลังจะพังลงมา นางไม่มีเงินพอสำหรับซื้ออิฐเผาที่แข็งแรง ทำได้เพียงผสมดิน หวาย และหญ้าแห้งเพื่อซ่อมแซมมัน ยังต้องใช้โครงสร้างที่สร้างขึ้นจากไม้ไผ่เพื่อค้ำไม้ให้ผนังพังทลายลงมา

เมื่อเปิดประตูลงไปในห้องใต้ดินขนาดเล็กสำหรับเก็บวัตถุดิบ แม้จะเรียกเช่นนั้น แต่มันก็เป็นเพียงหลุมที่ขุดให้สูงเท่ากับตัวคน และกว้างพอแค่ให้บุรุษคนหนึ่งยืดแขนงอกออกได้ทุกด้านเท่านั้น นี่เป็นสิ่งที่บิดาของนาง

ทำเพื่อเก็บวัตถุดิบให้อยู่ในสถานที่เย็นตลอดทั้งปี

ทางลงเป็นบันไดขนาดเล็ก ด้านในมีข้าวที่บรรจุอยู่ในถังไม้ทรงสูง เหลืออยู่ไม่มากแล้ว อีกด้านหนึ่งเป็นชั้นวางของสำหรับแขวนเนื้อและวางเนื้อที่ตากแห้งแล้ว มีเนื้อปลาตากแห้งอาจจะพอสำหรับหนึ่งเดือนเท่านั้น แต่เนื้อสัตว์อย่างอื่นพร่องไปเยอะมากในช่วงเวลาที่ผ่านมา ตอนนี้อันเวลา ที่นางต้องเร่งมือเติมห้องนี้ให้เต็มก่อนที่หิมะแรกจะตกลงมา มิเช่นนั้นพวกนางสองแม่ลูกอาจไม่รอดพ้นฤดูหนาวปีที่ห้าของบุตรชาย

“ท่านแม่” เสียงเรียกสดไสดังขึ้นพร้อมด้วยร่างของเด็กชายวัยห้าขวบ

หญิงสาวป็นออกจากห้องใต้ดินขึ้นมาด้านบน ปิดประตูอย่างดีแล้ว มองดูเจ้าเด็กมอมแมมเบื้องหน้า นางย่อตัวลงเพื่อให้เสมอกับสายตาของบุตรชาย “เจ้าไปวิ่งเล่นที่ไหนมา แม่บอกให้เจ้าอยู่แค่แถวบ้านเราไม่ใช่หรือ”

ขณะที่กล่าวเช่นนั้นนางก็ใช้แขนเสื้อเช็ดแก้มของเขาที่เปื้อนคราบดิน ใบหน้ากลมของเด็กชายเต็มไปด้วยเนื้อแก้ม แม้ว่าสถานการณ์ในบ้านไม่ดีนัก แต่อย่างน้อยก็ยังมีโซ่คอยูบังที่ร่างกายของเขาแข็งแรงดี ไม่อ้วนหรือผอมเกินไป นั่นเป็นพรที่เขาได้รับสืบทอดมาจากบิดาของเขาที่มีร่างกายแข็งแรงกว่าคนทั่วไป

“ข้าไปที่แม่น้ำมา คิดว่าจะวางเบ็ดเพื่อจับปลา แต่เวลาน้ำในแม่น้ำเริ่มเป็นน้ำแข็งแล้วขอรับ ข้าไม่สามารถวางเบ็ดได้เลย” เขารายงานด้วยสีหน้ากังวลเหมือนกับผู้ใหญ่ “ถ้าเป็นเช่นนั้นพวกเราจะทำอย่างไรดี ปีนี้ต้องหนาวมากกว่าปีก่อนแน่นอน อาหารของพวกเราอาจไม่พอก็ได้”

มารดาอึมแถม “อย่ากังวลมากเกินไป เรายังมีปลาอยู่ในห้องใต้ดินมากมาย เดี่ยวแม่จะขึ้นเขาเผื่อว่าเราจะได้กระต่ายหรือว่าอะไรที่ตัวใหญ่กว่านั้น ยังมีผักป่าอีก ดองเค็มเก็บไว้ก็น่าจะกินได้จนพ้นฤดูหนาวเช่นกัน”

เมื่อได้ยินว่ามารดาจะขึ้นเขา เด็กชายก็กอดแขนมารดาเอาไว้ “ข้าไปด้วยนะขอรับ ให้ข้าขึ้นเขากับท่านแม่ด้วยนะขอรับ”

“แม่จะขึ้นเขาลึก เจ้าเข้าไปไม่ได้” นางปฏิเสธ อย่างไรก็ตามเขานั้นก็

อันตราย นางตัวคนเดียวหากเกิดอะไรขึ้นยังสามารถหลบหนีได้คล่องตัว ถ้ามีบุตรชายไปด้วย เกรงว่าจะไม่รอดกันทั้งแม่ทั้งลูก “เป็นเด็กดีอยู่ที่บ้าน ช่วยแม่ทำความสะอาดบ้านดีหรือไม่ เจ้าลองดูว่ายังมีรอยร้าวอยู่ที่ใดอีกบ้าง เราจะได้หาดินมาอุดก่อนหิมะจะตก”

เด็กชายต้องการขึ้นเขากับมารดา แต่เพราะเขาเป็นเด็กดีจึงยอมเชื่อฟัง “เพราะว่าข้ายังเด็กเกินไปที่จะจับดาบ หากข้าโตกว่านี้จะต้องปกป้อง ท่านแม่ได้อย่างแน่นอน ดังนั้นก่อนที่จะข้าจะโตพอ ท่านแม่ต้องระมัดระวังให้มากนะขอรับ ข้าจะรออยู่ที่บ้าน ท่านแม่ต้องกลับมานะขอรับ”

นางรู้ถึงความกังวลของบุตรชาย สิ่งที่เขากลัวก็คือนางอาจไม่ได้กลับมาอีกครั้งเหมือนที่บิดาของเขาจากไป หรือเหมือนกับท่านตาที่ไม่เคยได้ลงจากเขามาอีกเลย

“แม่ต้องรีบกลับลงมาอย่างแน่นอน” เวย์อันฉีรับปาก นางจูบสองแก้มของบุตรชายด้วยความรัก ก่อนจะเตรียมตัวเพื่อขึ้นเขา ในที่สุดหน้าไม้เก่าที่บิดาเคยใช้ก็ได้เอามาเสียที่

ในพื้นที่แรมร้างทางไกลเช่นนี้ยังมีบ้านหลังหนึ่งตั้งอยู่ติดกับเชิงเขา ผู้อยู่อาศัยคือสกุลเว่ย เว่ยอี้ประกอบอาชีพล่าสัตว์บนเขาหู่ซาน กู้หลินเป็นภรรยา รับหน้าที่ดูแลบ้าน ทำสวนผัก และเลี้ยงไก่ พวกเขามีบุตรสาวเพียงคนเดียวนามว่าเว่ยอันฉี ทว่าไม่นานมานี้สกุลเว่ยประสบกับภพภัยหลายประการ เริ่มต้นด้วยบุตรเขยสกุลเว่ยที่เป็นทหารเสียชีวิตในสนามรบ ก่อนที่เขาจะรู้ว่าภรรยาตั้งครรภ์

หนึ่งปีหลังจากนั้นเว่ยอี้ถูกหมีป่าสังหารอย่างโหดเหี้ยม ส่วนกู้หลินภรรยาของเขาก็จากไปด้วยพิษไข้ป่าในปีต่อมา สามปีแล้วที่สกุลเว่ยประสบภัยพิบัติ สุดท้ายจึงมีเพียงเว่ยอันฉีกับบุตรชายที่ยังใช้ชีวิตอยู่อย่างยากแค้นในบ้านหลังนั้น ผู้คนจึงเรียกนางว่า ‘หญิงม่ายสกุลเว่ย’ บางคนเชื่อว่าบุตรชายของนางนำโชคร้ายมาสู่ทุกคนในบ้านสกุลเว่ย

เว่ยอันฉีไม่เคยสนใจเสียงของคนเหล่านั้น ความจริงนางไม่มีเวลาสนใจมันเลยด้วยซ้ำ เพียงแค่คิดว่าจะต้องเอาชีวิตรอดในฤดูหนาวที่กำลังจะมาถึงอย่างไร ก็นับว่ายากเย็นมากแล้ว ห้าปีก่อนนางเคยคิดว่าทุกอย่างจะดีขึ้น ได้พบรักและแต่งงานกับชายที่ดี แต่สุดท้ายกลับต้องสูญเสียเขาไปเพราะสงคราม ชีวิตของนางหากมิใช่ว่ามีบุตรชายก็ไม่แน่ว่าจะสามารถอดทนได้หรือไม่

ดังนั้นใครจะพูดว่าเขาเป็นตัวโชคร้ายอย่างไรก็ช่างเถิด แต่เขาเป็นดวงดาวนำทางของนางเสมอ

ภายในบ้านมีป้ายวิญญาณสามป้าย หนึ่งคือบิดา สองคือมารดา และสามคือสามี บางครั้งนางก็นั่งอยู่เบื้องหน้าพวกเขา เล่าเรื่องราวมากมายให้ฟัง

“ปีนี้หนาวมากนะเจ้าคะ แม่น้ำกลายเป็นน้ำแข็งเร็วกว่าปีก่อนครึ่งเดือน เวลาที่เราจะเตรียมตัวสำหรับฤดูหนาวก็ลดลง ดังนั้นข้าจะขอฝ่าฝืนคำสั่งของท่านพ่อท่านแม่ขึ้นเขาลีกขึ้นนะเจ้าคะ เพราะพวกเราต้องการสัตว์ใหญ่อย่างกวางหรือหมีป่า ที่จะทำให้พวกเราผ่านฤดูหนาวอันยาวนานไปได้ ตอนนี้หมีก็คงเริ่มจำศีลแล้วเหมือนกัน ข้าคิดว่าคงไม่เจออะไรที่น่ากลัวเช่นนั้น”

หลังจากที่บิดาเสียชีวิตเพราะหมี มารดาก็ไม่เคยให้นางขึ้นเขาลีกอีกเลย นั่นเป็นข้อห้ามสำคัญ การล่าสัตว์ทำได้แค่วางกับดักที่เชิงเขาเท่านั้น พวกเขาจับได้เพียงกระต่ายหรือไก่ป่าไม่กี่ตัว เนื้อเหล่านั้นไม่เพียงพอสำหรับฤดูหนาวที่ยาวนาน เมื่อแม่น้ำเริ่มกลายเป็นน้ำแข็ง พวกเขาก็ไม่สามารถตกปลาหรือปลุกผักได้ ดังนั้นปีนี้นางจะต้องฝ่าฝืนข้อห้ามนั้นเพื่อบุตรชาย

ป้ายไม้เก่าที่อยู่ข้างกันเป็นของสามี... ลู่เหอ แม้พวกเขาได้ใช้ชีวิตร่วมกันเพียงไม่นาน แต่ก็เข้ากันได้ดี เขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี คิ้วตรงเหมือนกระบี่ ร่างกายแข็งแรง และมีความสามารถ ในวันที่พวกเขาทราบ

ไหว้ฟ้าดิน นางเคยคิดว่าตนเป็นสตรีที่โชคดีที่สุดเพราะได้พบกับคนที่ดีที่สุด

คิดไม่ถึงว่าวันที่เขาจากไปเพื่อเข้าร่วมสงครามจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้พบกัน นางไม่มีกระทั่งโอกาสที่จะได้บอกเขาว่าตนตั้งครรภ์ ไม่เคยได้เห็นศพของเขาด้วยซ้ำ คนอื่นพูดว่าร่างของทหารที่ตายในสนามรบ หากมิใช่แม่ทัพหรือผู้มีตำแหน่งสูงจะถูกทิ้งเอาไว้ หรือดีที่สุดก็แค่เผาร่างของพวกเขาพร้อมกับเท่านั้น นางภาวนาให้ลู่ออกถูกเผามากกว่าถูกทิ้งเอาไว้เป็นอาหารของสัตว์ป่า

“ลู่ออก ท่านรู้หรือไม่ บุตรชายของท่านตอนนี้เริ่มวาดฝันว่าจะเป็นทหารเหมือนท่าน จับดาบแกว่งไกวปกป้องแม่ของเขา ข้ากลัวว่าเขาจะเป็นเหมือนท่าน จากข้าไปร่วมรบแล้วไม่กลับมาอีกเลย แต่อีกใจ ข้าก็รู้ว่านั่นเป็นตัวเลือกที่กล้าหาญ ถ้าท่านยังอยู่ ท่านคงสอนเขาได้ คงสามารถปกป้องพวกเราได้ แต่ไม่ต้องห่วงนะ เพราะข้าก็เป็นแม่ที่เข้มแข็งมากเช่นกัน”

นางเอ่ยอ้อลาก่อนจะหยิบอุปกรณ์ทั้งหมดใส่ไว้ในตะกร้า แล้วแบกขึ้นหลังเดินออกจากบ้าน นางยังเรียกบุตรชายออกมาอีกครั้งว่า เขาไม่สามารถแอบตามนางไปไหนได้ ลู่ออกยังยินดีที่จะฟังมารดา ไม่ว่าคนอื่นจะกล่าวว่าเขาเป็นตัวนำโชคร้ายอย่างไร ทว่าสำหรับมารดา เขาเป็นบุตรชายที่ดี เชื่อฟัง และฉลาดเฉลียวอยู่เสมอ

หญิงสาวเดินออกจากบ้านท่ามกลางอากาศที่เริ่มเย็น นอกจากเนื้อสัตว์แล้ว นางอาจต้องตัดฟืนเพิ่มสำหรับฤดูหนาวปีนี้ ร่างกายนั้นเล็กลงเรื่อยๆ แผ่นหลังแบบบางเผยความหนักแน่นออกมา ฝ่ามือของนางหยาบกร้านไม่นุ่มนวลเหมือนสตรีอื่น อันดับแรกคือตรวจดูกับดักสัตว์ที่วางเอาไว้ก่อนหน้านี้ มีกระต่ายเพียงตัวเดียวเท่านั้น สัตว์เล็กอื่นๆ เริ่มหลบอากาศหนาวไปอีกด้านของภูเขาแล้ว

เมื่อเดินขึ้นเขาลึกไปเรื่อยๆ แนวป่าก็เริ่มทึบ อาศัยความชำนาญมองดูรอยเท้าบนพื้นดิน บิดาสอนนางมาตั้งแต่เด็กให้ดูรอยเท้า แยกกระหว่าง กวาง หมู และสัตว์ที่ดุร้าย เพื่อหลีกเลี่ยงอันตราย ในปีนั้นนางจึงไม่รู้ว่าบิดา

ที่เชี่ยวชาญเสียชีวิตเพราะหมีได้อย่างไร บางคนกล่าวว่าปีนั้นเพราะเว่ยอี้ทำงานหนักเกินไปเพื่อเลี้ยงดูสามชีวิต และต้องการล่ากวางตัวหนึ่งให้หลานชายของเขา เลย์ไม่ได้สนใจรอยเท้าของหมี ผู้คนจึงกล่าวว่าเว่ยอี้ตายก็เพราะหลานชายของตัวเอง

เว่ยอันฉีไม่ได้สนใจ นางเดินขึ้นเขาไปเรื่อยๆ มองหารอยเท้าของกวาง สุดท้ายนางก็พบรอยถากเล็กๆ บนต้นไม้ บางครั้งกวางก็กลับเขายของมันกับต้นไม้เช่นกัน รอยนี้ยังใหม่ บนพื้นเต็มไปด้วยเศษใบไม้ที่ร่วงทำให้มองได้ยาก อย่างน้อยก็ยืนยันได้ว่ามันอาจอยู่แถวนี้

หญิงสาวแหวกแนวดินที่ปกคลุมไปด้วยใบไม้เพื่อหาทิศทางที่แน่นอน นางเดินตามทางกวาง ก่อนจะพบเงามันอยู่อีกด้านหนึ่งของลำธารขนาดเล็กที่กำลังจะกลายเป็นน้ำแข็ง นางย่อตัวลงหลังพุ่มไม้ พยายามเงิบที่สุด รื้อฟื้นความรู้เก่าขณะที่เล็งหน้าไม้ไปยังหัวของมัน กะโหลกของกวางแข็ง แต่นั่นจะทำให้มันเจ็บหนักที่สุด การดิ้นรนด้วยความเจ็บปวดจะเกิดขึ้นไม่นาน ระยะการวิ่งหนีก็จะลดลง

เมื่อกะจังหวะตามลมหายใจ นิ้วก็กดปล่อยลูกธนูจากหน้าไม้ มันพุ่งแหวกอากาศด้วยเสียงหวีดแหลม ก่อนจะปักเข้าที่ลำคอของกวาง การขยับตัวเล็กน้อยของมันทำให้พลาดเป้าไปเล็กน้อย มันร้องด้วยความเจ็บปวดทันที พร้อมติดตัววิ่งหนีอย่างรวดเร็ว

เว่ยอันฉีไม่ได้รับติดตาม ลำคอเองก็เป็นส่วนสำคัญ นางเพียงแค่เดินตามหยดเลือดอย่างระมัดระวัง หลังจากติดตามมาหนึ่งเค่อ¹ ก็พบร่างของมันนอนนิ่งอยู่ด้านหลังต้นไม้ใหญ่

นางไม่สามารถแบกร่างอันใหญ่โตของมันกลับบ้านได้ แต่จะแล่เนื้อออกมาให้มากที่สุด ยังต้องถลกหนังด้วยความชำนาญ เมื่อใส่เนื้อจนเต็ม

¹ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 เค่อ เทียบเท่ากับ 15 นาที โดยประมาณตามเวลาสากล

ตะกร้าก็เดินย้อนกลับมาล้างที่ล้างอาหาร เลือดจำนวนมากจะเรียกสัตว์อันตราย นางได้แต่หวังว่าพวกมันจะสนใจซากของกวางมากกว่า

วันนี้ได้นื้ออกวางมาจำนวนมาก ใบหน้านั้นจึงเต็มไปด้วยรอยยิ้ม นางรีบลงไปที่เชิงเขา ล่ารอกกับดักที่ทำเอาไว้อีกครั้ง มีสัตว์ตัวใหม่หนึ่ง อยู่ข้างๆ กับดักของนาง หญิงสาวย่อตัวลง ตอนแรกเห็นขนสีขาาก็คิดว่า เป็นกระต่ายอีกตัว แต่เ็นดูเหมือนจะเป็นแมวมากกว่า แมวเป็นสัตว์หายาก โดยเฉพาะแมวที่มีสีขาทั้งตัวและดงดงตามเช่นนี้

“เจ้าเป็นแมว จะเ็นเดินมาติดกับดักสัตว์ได้อย่างไร” นางเอ่ยถามขณะที่ค่อยๆ ยกตัวมันขึ้นมาอุ้ม ขาของมันได้รับบาดเจ็บ บางที่ถ้ารักษาได้ มันอาจกลายเป็นสหายที่ดีของลู่มิง

เจ้าแมวน้อยในอ้อมแขนปรือตามองดูคนที่อุ้มมันเอาไว้ มันบาดเจ็บไม่มากนัก แต่กลับไร้เรี่ยวแรงจะตอบโต้ หญิงสาวชาวบ้านคนหนึ่งอุ้มมันเอาไว้อย่างระมัดระวัง ท่ามกลางอากาศเย็นมือหยานนั้นกลับอุ่น ไม่นาน มันก็หลับไปอีกครั้ง หวังว่าพลังจะกลับคืนมาในการตื่นครั้งหน้า

เมื่อมารดากลับมาบ้าน บุตรชายที่ขยันขันแข็งของนางกำลังหาหิน ปิโตรอยรั้วหรือช่องว่างของบ้านก่อนที่ลมหนาวจริงๆ จะมาเยือน เขารีบลุกขึ้นล้างมือในน้ำเย็น แล้ววิ่งออกมาช่วยมารดาถือของ แต่ดวงตาคู่น้อยกลับสะดุดกับเจ้าก้อนสีขาพุกปุยในอ้อมแขนของมารดา ดวงตาของเขาเป็นประกาย มารดายื่นแขนส่งมันให้เขา

“ระวังนะ มันบาดเจ็บ ลูกวามันไว้บนโต๊ะก่อน แล้วแม่จะทำแผลให้มัน”

เด็กชายพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง เขาอุ้มแมวอย่างเบามือ และพยายามที่จะวางมันลงบนโต๊ะอย่างเบามือเช่นกัน เมื่อดวงตาของมันปิดสนิทก็เหมือนกับก้อนขนสีขาวเท่านั้น ทว่ามันก็ยังคงดงดงมาก เขาไม่เคยเห็นแมวที่ดงดงเช่นนี้มาก่อนในชีวิต บางครั้งมันก็เหมือนกับลูกสุนัขจิ้งจอกที่เขา

เคยพบ แต่มันน่ารักและงดงามกว่า

เว่ยอันหนีรู้ว่าบุตรชายไม่ได้สนใจตัวเองอีกต่อไป แต่นางไม่ว่าอะไร แมวตัวนั้นน่ารักจริงๆ มันยากที่จะพบเห็นได้ และสามารถดึงดูดใจสตรีกับเด็กได้อย่างง่ายดายแน่นอน ครุ่นหนึ่งนางเกือบคิดว่าหากนำแมวตัวนี้ไปขาย พวกนางอาจได้เงินจำนวนมาก แต่เมื่อมองดูดวงตาที่เต็มไปด้วยความรักของบุตรชาย นางก็ตัดใจ

ลู่อิมมีของเล่นไม่มากนัก นางไม่สามารถมอบอะไรให้เขาได้ในวันนี้ใหม่ คงจะดีถ้าแมวตัวนี้กลายเป็นสัตว์เลี้ยงของเขา

หญิงสาววางตะกร้าที่เต็มไปด้วยเนื้อกวางลง บ่ากับไหล่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด น้ำหนักของกวางทั้งตัวอาจได้มากถึงสามร้อยถึงห้าร้อยจิน² แต่นางแบกเนื้อของมันมาได้เพียงหกสิบถึงเจ็ดสิบจินเท่านั้น มิเช่นนั้นไม่เพียงนางจะแบกมันไม่ได้ แม้แต่ตะกร้าสานก็คงจะพังระหว่างทาง เนื้อกวางเหล่านี้มากพอจะทำให้พวกนางมีชีวิตอยู่ได้สามหรือสี่เดือนแน่นอน หากฤดูหนาวไม่ยาวนานเท่าที่คิด ก็อาจนำเนื้อเหล่านี้ออกไปขายได้อีก

เว่ยอันมีความสุขกับโชคกลางของวันนี้ นางบิตว่างแล้วเดินไปหยิบกล่องยาสมุนไพรออกมา พวกนางไม่มีเงินพอจะไปหาหมอ แต่เพราะนางอยู่ใกล้ป่า บิดามารดาต้องขึ้นเขาจึงมีความรู้เรื่องยาสมุนไพร บางครั้งนอกจากล่าสัตว์ก็หาสมุนไพรไปขายในเมือง พวกเขามีความรู้และรักษาอาการเล็กน้อยด้วยสมุนไพรได้

แผลของเจ้าแมวไม่ใหญ่ เพียงแค่ทำความสะอาดแล้วใช้สมุนไพรโปะไม่กี่วันก็คงหาย แต่ตอนนี้ต้องให้มันนอนพักเสียก่อน นางจึงดึงความสนใจของบุตรชายด้วยการชวนเขามาทำเนื้อตากแห้ง และใช้เนื้อสดบางส่วนทำอาหารสำหรับวันนี้

² หน่วยวัดน้ำหนักของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 จิน เทียบเท่ากับ 500 กรัม โดยประมาณ

ลู๋หมิงยังมองเจ้าแม่ว่างอย่างอยากรู้ อยากเห็น แต่เขาก็ไม่ทิ้งให้มารดา
ต้องทำงานคนเดียว

ขณะที่กินอาหารหรือทำอะไรก็ตาม เขาก็ยังมองเจ้าแม่วางตัวนั้นอยู่
เสมอ แต่มันก็ไม่เคยตื่นขึ้นมาอีกเลยจนกระทั่งถึงเวลานอน เขาต้องการ
เฝ้ามัน แต่ก็ถูกมารดาเรียกให้เข้าไปนอน

“แต่ถ้ามันตื่นขึ้นมาไม่เจอใคร มันอาจจะกลัวก็ได้นะขอรับท่านแม่”
เด็กชายอแง

“ถ้าเช่นนั้นก็อุ้มมันมาวางไว้ที่พื้นในห้องนอน พอมันร้อง เราก็จะ
รู้ทันที” เว่ยอันฉีเกลี้ยกล่อมบุตรชาย นางหาผ้าเก่าๆ วางรองเอาไว้ ก่อน
อุ้มแม่วางลงในระยะที่บุตรชายสามารถมองลงมาจากเตียงได้ “คราวนี้ก็
เข้านอนได้แล้ว”

ลู๋หมิงที่ลี้เล็ดตกลงในที่สุด เขาก็มองมองเจ้าแม่ว่างอีกครั้ง “เสียว-
ไป รีบตื่นขึ้นมาซะ”

เมื่อเป็นขึ้นไปบนเตียง มารดาจึงเอ่ยถาม “ตั้งชื่อมันแล้วหรือ”

เด็กชายพยักหน้ารับ “มันชื่อเสียวไปขอรับ”

แม่ลู๋กล่อมตัวลงนอน ดับตะเกียงทันที

ในความมืดและความเงียบเสียวไปก็ลืมตาขึ้น ดวงตาของมันกลายเป็น
สีทองเรืองรองมองสำรวจไปรอบห้อง จากนั้นก็หยุดลงที่เตียงของ
สองแม่ลูก มันจ้องอยู่เช่นนั้นครู่หนึ่งแล้วก็หลับตาลง ขดตัวอยู่ในกอง
ผ้าเก่าต่อไปอย่างสบายใจ

สอง เด็กกำพร้าสกุลเว่ย

ลู่อืมถึงตื่นเต้นกับเจ้าแมวตัวใหม่ของเขามาก เด็กชายเฝ้าดูมันตลอดเวลา แม้ว่ามันจะไม่ยอมลื้มตาเลยก็ตาม ขอเพียงได้รู้ว่ามันยังหายใจก็พอแล้ว เพราะเขาไม่เคยมีเพื่อนเล่นตั้งแต่เด็ก ผู้ใหญ่มักบอกว่าเด็กกำพร้าสกุลเว่ยเป็นตัวช่วยหรือตัวนำโชคร้าย ตั้งแต่มารดาตั้งครรภ์ บิดาก็เสียชีวิตในสนามรบ ต่อมาท่านตาก็ตายเพราะหมี แล้วท่านยายก็ล้มป่วยจนเสียชีวิต จากนั้นฐานะของสกุลเว่ยก็ตกต่ำลงเรื่อยๆ ในที่สุดพวกเขาก็กลายเป็นเพียงครอบครัวยากจน

เด็กทุกคนในหมู่บ้านไม่เต็มใจจะเล่นกับเขา ลู่อืมเคยวิ่งตามเด็กเหล่านั้น พยายามทำทุกอย่างให้พวกเขาเล่นด้วย แต่ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหน เขาก็ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งอยู่ดี ดังนั้นการมีเสี่ยวไป เด็กชายยอมวางเจ้าแมวไว้ในฐานะสหายที่สนิทที่สุด เขาหวังว่ามันจะตื่นขึ้นมาเล่นกับเขา ช่วยให้เขาคลายเหงาได้ในแต่ละวัน

แม้จะเข้มแข็งแค่ไหนและทำตัวเป็นเด็กดีอย่างไร ทว่าลู่อืมก็ยังเป็นเพียงเด็กคนหนึ่งเท่านั้น

โชคดีที่มารดารักเขามากและพยายามปกป้องเขาจากการถูกทำร้าย ทั้งปลอบโยนและให้ความมั่นใจแก่เขาเสมอ

“ถ้าลูกเป็นคนน่าโศกเศร้ามาจริงๆ เหตุใดแม่จึงยังแข็งแรงเช่นนี้ แม่ยังอุ้มลูกได้ด้วยซ้ำ แม่ไม่ได้เจ็บป่วยตรงไหนมิใช่หรือ คำกล่าวที่เกิดจากเรื่องบังเอิญพวกนั้นจะเชื่อถือได้อย่างไร” เวย์อันฉีกอดบุตรชายไว้ในอ้อมแขน “ลูกเป็นของขวัญของจากสวรรค์ต่างหาก ถ้าไม่ใช่เพราะมีลูกอยู่ แม่ก็ต้องอยู่คนเดียว หากแม่อยู่คนเดียว ต้องน่าสงสารมากแน่ๆ”

ลู่อืมพยักหน้า เข้าใจแล้วว่าเขาไม่อาจทิ้งให้มารดาอยู่คนเดียวได้ มิเช่นนั้นมารดาจะน่าสงสารอย่างยิ่ง บิดาจากไปแล้ว ท่านตาของท่านยาย ก็ยังจากไปอีก นอกจากเขา ท่านแม่ก็ไม่มีใคร หากต้องอยู่ในบ้านหลังนี้ คนเดียวก็น่าสงสารนัก

เขาต้องพยายามทำตัวให้มารดาพึงพาได้ ภายหน้าต้องมีรูปร่างสูงใหญ่ ปกป้องมารดาจากคนใจร้าย กลายเป็นคนที่ยิ่งใหญ่เหมือนบิดาของเขา ทั้งสง่างามและเก่งกาจจนกระทั่งผู้คนเกรงใจ นั่นเป็นความมุ่งมั่นของเด็กชายที่จะต้องทำให้ได้ในอนาคต

เขานี้เขาคើนเร็วกว่าปกติเพื่อมาดูว่าเสียไปเป็นอย่างไรบ้าง แต่ดูเหมือนว่าเจ้าแม่วาซตัวนี้จะยังไม่ตื่นจากความฝัน มันนอนขดตัวกลมอย่างสบาย หลังจากอาหารมื้อเช้ามารดาก็ออกไปตัดฟืนที่เชิงเขาเพื่อเตรียมการสำหรับฤดูหนาวที่จะมาถึง

เด็กขายนั่งอยู่ที่โต๊ะพลางมองดูเสียไป “เสียไปของข้า เมื่อไรเจ้าจะตื่นขึ้นมาเล่นด้วยกัน ไม่มีอะไรน่าสนุกเลย ข้าอยากออกไปตกปลา แต่ก็ทำไม่ได้เพราะแม่น้ำเริ่มเย็นจัดแล้ว จะออกไปรดน้ำผักในเวลานี้ก็ไม่มีต้นผักเหลือแล้ว ข้าเบื่อที่ไม่มีอะไรให้ทำอีก” คนบ่นถอนหายใจอีกครั้ง “ท่านพ่อหรือท่านตายยังอยู่ ข้าอาจชวนพวกเขาขึ้นเขาไปล่าสัตว์ก็ได้ น่าเสียดายที่ไม่มีโอกาสนั้น ข้าไม่เคยได้เห็นหน้าท่านพ่อด้วยซ้ำ”

ลู๋หมิงไม่เคยพูดให้มารดาฟัง เพราะกลัวว่ามารดาจะลำบากใจ ทุกวันนั้นนางก็พยายามชดเชยให้เขาเท่าที่จะทำได้แล้ว เขาจะได้เสื้อผ้าชุดใหม่ทุกวันสิ้นปี ไม่ว่าปีนั้นจะยากลำบากแค่ไหนก็ตาม นั่นเป็นความพยายามที่มารดามอบให้เขา เด็กชายจึงไม่อยากให้มารดาเป็นกังวล

เขาหลับหัวเจ้าแมว หอมมันครั้งหนึ่งแล้วก็ลุกขึ้นไปทำงานบ้าน รวมถึงซ่อมแซมบ้านส่วนที่ยังเป็นรูโหว่อยู่ ทว่าเมื่อเด็กชายจากไป เจ้าแมวที่นอนหลับตามาโดยตลอดก็ลืมตาขึ้นมอง จังหวะที่หน้าต่างปิดเพราะแรงลม ชั่ววูบนั้นเหมือนดวงตาสีฟ้าคู่ นั้นและขนของมันจะเรืองแสงได้ แต่ครู่เดียวก็หายวับไป มันมองไปรอบๆ บ้านที่เก่าโหมมด้วยสายตายากจะอ่านออก จากนั้นก็หาวแล้วหลับตาลงอีกครั้ง คล้ายว่าการนอนทั้งคืนที่ผ่านมายังคงไม่เพียงพอ

การนอนของเจ้าแมวถูกปลุกด้วยเสียงดังจากด้านนอก เด็กชายที่กำลังซ่อมแซมบ้านก้าวออกมา มือของเขายังเปื้อนดินโคลนขณะที่เปิดประตูบ้านเพื่อดูว่าใครส่งเสียงดัง

คนที่ยืนอยู่เป็นหญิงรูปร่างท้วมที่คนในหมู่บ้านรู้จักกันดี นี่คือสะไ้สกุल्ली เป็นมารดาของลีปิง เด็กชายที่เป็นหัวใจในหมู่บ้าน สามีของนางเป็นคนขายหมู ครอบครัวของพวกเขาถือว่ามีฐานะครอบครัวหนึ่ง แต่สิ่งที่ทำให้คนในหมู่บ้านเกรงใจก็เห็นจะเป็นความดุร้ายมากกว่า

สองสามีภรรยาสกุल्लीมีรูปร่างใหญ่ ชอบพูดเสียงดัง ฝ่ายสามีเป็นคนดุร้ายและมีกำลังมาก ฝ่ายภรรยาเป็นคนปากจัดซีโมโห ขณะที่บุตรชายชอบแกล้งคนอื่นอยู่เสมอ ไม่มีใครอยากมีปัญหากับพวกเขา ตอนที่เห็นสะไ้สกุल्लीอยู่เบื้องหน้า ลู๋หมิงก็ชะงักไปเช่นกัน เขาพยายามจะปิดประตูแต่กลับถูกมือใหญ่หนาคำเอาไว้

“เจ้าเด็กไร้มารยาท มารดาของเจ้าอยู่ที่ใด”

“ท่านแม่ขึ้นเขาไปเก็บฟืน หาก... หากท่านจำเป็นต้องการพบ ต้องรอให้

ท่านแม่กลับมาก่อน”

สะไภ้ไม่ได้ใจดีนัก นางก้าวขึ้นมาเบี่ยงหน้าแล้วจับแขนเด็กชายเอาไว้แน่น “ถ้าเช่นนั้นก็ให้ข้าได้สั่งสอนแทนแม่ของเจ้า เมื่อวานเจ้าไปตกปลาที่แม่น้ำใช่หรือไม่ เจ้ารังเกียจบุตรชายของข้าใช่หรือไม่”

นางไม่ได้ต้องการคำตอบ เนื่องจากนางได้คำตอบตั้งแต่เมื่อวานที่บุตรชายมาฟ้องแล้ว วันนี้จึงตั้งใจขอให้เว่ยอันหนีออกจากบ้านเสียก่อน ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องสั่งสอนเด็กคนหนึ่งที่กลั่นแกล้งบุตรชายของนางให้จงได้ ในแววตาของสะไภ้มีแต่ความเกลียดชัง เพราะเดิมทีนางก็ไม่ได้ชอบสองแม่ลูกสกุลเว่ยอยู่แล้ว

“ท่านป้า ข้าเจ็บ” ลู่หมิงพยายามดิ้นรน อีกฝ่ายบีบแขนเล็กของเขาอย่างแรงจนกลัวว่ากระดูกจะหัก

“เมื่อวานเจ้าก็ทำให้ลูกปิงของข้าเจ็บเช่นกัน”

“ข้าไม่ได้ทำอะไรเขา เขาพยายามจะแย่งคันเบ็ดไปจากข้า ข้าก็เลยผลักเขาออกไป” ตอนนั้นเขารับวิ่งหนีออกมา ไม่ได้หันกลับไปมองว่าลี้ปิงเป็นอย่างไร เขาแน่ใจว่าไม่ได้ผลักลี้ปิงแรงด้วยซ้ำ แล้วอีกฝ่ายจะบาดเจ็บได้อย่างไร

“หากเจ้าไม่ได้ทำ เช่นนั้นเขาก็คงทำให้ตัวเองเจ็บตัวอย่างนั้นหรือ!” สะไภ้ลื้มคำราม

เสียงของนางดังเสียงจนชาวบ้านเริ่มออกมาดู

แม้พวกเขาจะไม่ชอบเด็กชายคนนี้นัก แต่เขาก็เป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง เมื่อเทียบกับสะไภ้ที่ตัวใหญ่กว่า ก็ดูเหมือนว่าเด็กชายจะไม่มีอะไรเทียบได้เลย ดวงตาของเขาแดงก่ำเพราะความเจ็บ บางคนก็อดรณทนไม่ได้จึงต้องยื่นมือเข้าช่วย

“สะไภ้! ใจเย็นก่อน ลู่หมิงเป็นเพียงเด็กเท่านั้น ต่อให้เขาทำ ก็แค่เด็กเล่นกันเท่านั้น”

“ข้ากำลังสั่งสอนเขาอยู่ คนนอกเกี่ยวอะไรด้วย!” นางตวาดเสียงดัง

สุดท้ายคนที่ยืนดูก็ไม่กล้ายื่นมือเข้าไปรบกวน พวกเขาทำเพียงถอนหายใจเท่านั้น แต่บางคนก็ดีกว่านั้น แม้จะไม่ชอบก็ไม่ได้เกลียดชัง เขาจึงบอกให้คนในครอบครัวรีบไปตามเว่ยอันฉิกกลับมาที่บ้าน

“ท่านบ๊าปล่อยข้า ข้าเจ็บ”

ลู่อิมพยายามดิ้นรน แต่ไม่ว่าเขาจะขอร้องมากแค่ไหน สะไ่ลี่ก็ไม่ยอมปล่อยมือ เด็กชายพยายามกัดฟัน เขาไม่เอากร้องไห้ แต่มันเจ็บมากจริงๆ จึงมีเพียงน้ำตาเม็ดโตไหลออกมา ไม่ว่าเขาจะดูน่าสงสารแค่ไหน ก็ไม่มีใครกล้าเข้ามาช่วยเพราะไม่เอามีปัญหากับครอบครัว

“ในเมื่อแม่เจ้าสอนเจ้าได้ไม่ดีพอ ข้าก็จะสอนเจ้าเอง” นางเงื้อมืออีกข้างขึ้น ต้องการจะตีเด็กคนนี้ให้เต็มแรง

แต่แล้วช่วงเวลานั้นก็มีเงาสีขาววูบผ่านหน้านางไป สะไ่ลี่ตกใจจนปล่อยมือจากแขนลู่อิม นางพยายามปิดป้องใบหน้า แล้วก็หายหลังล้มลงกับพื้น ด้วยน้ำหนักที่ค่อนข้างมาก เสียงกระทบพื้นจึงดังสนั่น

บางคนต้องกลั้นหัวเราะเอาไว้

เมื่อมองดูดีๆ เหมือนจะเป็นแมวตัวหนึ่งมิใช่หรือ แมวสีขาวยังคงมียืนอยู่เบื้องหน้าประหนึ่งเป็นผู้ปกป้องเด็กชาย มันไม่ได้ขู่คำรามแต่สงบนิ่ง หวดวงตาสีฟ้าคู่ นั้นกลับทำให้คนมองรู้สึกหวาดกลัวอยู่ครู่หนึ่ง แต่เมื่อเห็นว่ามันเป็นเพียงแมวเท่านั้น สะไ่ลี่ก็ลุกขึ้นยืนด้วยความอับอาย

ลู่อิมรีบก้มตัวอุ้มเจ้าแมวขึ้นมากอดเอาไว้ ก่อนจะกระซิบข้างหูมัน “ขอบคุณนะเสี่ยวไป๋” เขาพยายามจะปกป้องแมวที่อยู่ในอ้อมแขนจากมือสตรีเบื้องหน้าที่อยู่ในอารมณ์โกรธจัด

“เลวกันทั้งหมด แม้กระทั่งแมวสกุลเว่ยก็ยังเป็นแมวเลวตัวหนึ่งเท่านั้น”

ด้วยความอับอายนางจึงยิ่งโกรธ คิดว่าอย่างไรวันนี้ก็ต้องตีทั้งคนและแมวจนเนื้อแตกให้จงได้ แต่เมื่อนางเงื้อมือขึ้น ดวงตาสีฟ้าคู่ นั้นกลับหยุดมันเอาไว้ อะไรบางอย่างในตัวของเจ้าแมวสีขาวยุ้นทำให้นางหวาดกลัว

อย่างบอกไม่ถูก แม้จะบอกตัวเองว่ามันเป็นเพียงแมวตัวหนึ่งก็ตาม

“แมวผี แมวปีศาจ!” นางก่นด่า ทั้งยังเงื้อมืออีกครั้ง ทวาดราวนี้ผู้ที่หยุดเอาไว้มิใช่เสียไป แต่เป็นตะกร้าใส่ฟืนที่หล่นโครมลงตรงหน้าสะไกรลี

“ถ้าเจ้าจะต้องลุกเข้าอีกครั้ง อย่าหาว่าข้าไม่เตือน!”

เว่ยอันฉินมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้า นางหอบเล็กน้อยเพราะวิ่งเต็มฝีเท้า มาตลอดทาง โชคดีแค่ไหนแล้วว่านางมาทันก่อนที่สะไกรลีจะทำร้ายบุตรชายอีกครั้ง “ถ้าพูดคุยกันอย่างคนปกติไม่ได้ ข้าก็ไม่รังเกียจที่จะยืนมือยันเท้าออกไปเหมือนกัน”

เดิมทีเว่ยอันฉินกำลังหาฟืนอยู่ตรงเชิงเขา วันนี้อาจเป็นโชคดีเพราะ

นางยังมีกระต่ายติดกับดักอีกตัวหนึ่ง แต่แล้ววันเวลาที่ดีก็ถูกทำลายเมื่อมีคนวิ่งเข้ามาหานาง หญิงสาวจำได้ว่าอีกฝ่ายเป็นบุตรชายคนเล็กของบ้านที่อยู่ข้างกัน ทำทางรื้อร่อนทำให้นางไม่สบายใจ

“เกิดอะไรขึ้น”

“สะไกรลี... สะไกรลีกำลังจะตีลูกหิมของเจ้าแล้ว” เขายังไม่ทันได้หายใจ เว่ยอันฉินก็วิ่งออกไปแล้ว

นางรีบวิ่งเต็มฝีเท้า ไม่ได้สนใจว่าจะแบกฟืนหนักแค่ไหน

เมื่อกลับมาถึงบ้านก็เห็นคนจำนวนมากพากันมุงอยู่ด้านนอก มองสะไกรลีที่พยายามจะทำร้ายบุตรชายของนาง หญิงสาวไม่รู้ว่าตนเอาเรื่องมาจากไหน ถึงขนาดโยนตะกร้าที่เต็มไปด้วยฟืนไปตรงหน้าอีกฝ่ายได้

คำกล่าวของนางยังทำให้ผู้คนหยุดชะงัก สะไกรลีรู้ว่าสิ่งที่เว่ยอันฉินกล่าวเป็นความจริง แม้ในยามปกติอีกฝ่ายจะไม่หาเรื่องคนอื่น แต่เว่ยอันฉินก็เติบโตมาในครอบครัวนักล่า นางเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวที่บิดาถ่ายทอดวิชาล่าสัตว์ให้ ทั้งยังพาขึ้นเขาตั้งแต่ยังเล็ก การถลกหนังสัตว์เป็นเรื่องง่ายสำหรับนาง ดังนั้นหญิงสาวจึงมีความกล้าที่ไม่อาจประมาทได้

สะไกรลีไม่สนใจว่าพวกเขาจะกล่าวถึงเรื่องนี้อย่างไร แต่นางไม่กลัว

ที่จะทำร้ายคนอื่น ยิ่งเป็นสองแม่ลูกสกุลเว่ยที่ไม่มีใครคบค้าด้วยแล้ว ไม่มีใครเต็มใจจะยื่นมือเข้ามาช่วยพวกนางสองแม่ลูกแล้วต้องมีปัญหากับสกุลลี่แน่นอน

“บุตรชายของเจ้าทำร้ายลูกปิงของข้า เมื่อมารดาเช่นเจ้าไม่มีเวลาสั่งสอนเขา ข้าก็แค่จะสั่งสอนเขาแทนเจ้าเท่านั้น”

เมื่อได้ยินเหตุผลเช่นนั้น เว่ยอันฉีก็หัวเราะออกมา “เจ้าบอกว่าบุตรชายของข้ารังแกบุตรชายของเจ้าเช่นนั้นหรือ เช่นนั้นเขาทำอะไรละ เตะหรือว่าต่อยเด็กคนนั้น”

“เมื่อวานข้าพาลูกชายของข้าลี้มจนบาดเจ็บ ป่านนี้แล้วลูกปิงของข้ายังลุกไม่ขึ้นด้วยซ้ำ” นางกล่าวเกินจริงเพื่อให้ดูน่าเชื่อถือ แม้นางจะทำร้ายสองแม่ลูกก็จะมีใครกล้าว่าอะไรอีก ขอเพียงสองสามวันนี้ลี้ปิงไม่ออกจากบ้าน ก็ไม่มีใครรู้ว่านางพูดจริงหรือเท็จ

“บุตรชายของข้าช่างเก่งกาจเสียจริง” เว่ยอันฉีหันกลับไปชื่นชมบุตรชายของนาง

“ทุกคนในหมู่บ้านหูซานรู้ว่าในบรรดาเด็กอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน ลู่หมิงของข้าตัวเล็กเกือบจะที่สุด ขณะที่ลี้ปิงบุตรชายของเจ้านั้นสูงใหญ่ น้ำหนักของเขาคงมากกว่าลู่หมิงสองเท่าได้ แต่บุตรชายของข้ายังผลักลี้ปิงให้บาดเจ็บได้ด้วยแขนขาที่ผอมแห้งของเขา”

ขณะที่กล่าวเช่นนั้นนางก็ให้ทุกคนได้มองลู่หมิงอย่างเต็มตา แม้ปิ่นเขาจะอายุเกือบห้าขวบแล้ว แต่ก็ยังดูตัวเล็กกว่าเด็กวัยเดียวกันจริงๆ แม้จะมีใบหน้าที่ค่อนข้างอิม แต่แขนและขาของเด็กชายกลับดูผอมและไร้เรียวแรง เมื่อเทียบกับลี้ปิงที่พวกเขาเห็นเดินเตรไปรอบๆ หมู่บ้านทุกวัน ก็ยากจะเชื่อจริงๆ ว่าเขาจะผลักเจ้าอ้วนลี้ปิงได้

แม้ว่าชาวบ้านไม่เต็มใจจะยื่นมือเข้าช่วย แต่เว่ยอันฉีก็รู้ว่าเรื่องนี้นิทานนั้นเป็นของสนุก และอย่างน้อยก็ทำให้สกุลลี่ต้องเสียชื่อเสียง เมื่อผู้คนเริ่มวิพากษ์วิจารณ์ สะเก็ดเงินก็ไม่อาจเก็บความโกรธของนางได้อีกต่อไป

“เจ้าจะกล่าวหาว่าข้าพุดไม่จริงเช่นนั้นหรือ ไม่คิดบ้างหรือเพราะ
เจ้าให้ท้ายลูกเช่นนี้ เขาจึงได้มีนิสัยเลวๆ ติดตัว” ข้อกล่าวหาของนางร้าย
แรง “แต่ข้าก็พอจะเข้าใจที่เจ้าชอบตามใจลูก เด็กคนนี่เดิมทีไม่มีพ่อก็น่า
สงสารอยู่แล้ว แม่ก็เลยต้องตามใจมากหน่อย”

“ข้ามีพ่อ!” ลูห์มิงตะโกน เขาไม่ชอบให้ใครกล่าวหาเช่นนั้น

“บางคนก็มีปากไว้วุ่นแค้นเรื่องสกปรกเท่านั้น ลูกอย่าได้เอานิสัยแบบ
นี้มาใช้เด็ดขาด เข้าใจหรือไม่” เว่ยอันฉินดันหลังบุตรชายให้กลับเข้าไปใน
บ้าน “เจ้ารอแม่ก่อน แม่จะจัดการเรื่องนี้เอง”

เมื่อมองบุตรชายที่หายเข้าไปในบ้านแล้ว นางก็หันกลับมาเผชิญหน้า
กับสะไภ้ลี้่อีกครั้ง ดวงตาของเว่ยอันฉินไม่ได้ฉายแววปราณีอีกต่อไป แม้ว่า
ขนาดตัวของพวกนางจะต่างกันมาก แต่ท่าทางที่นางโยนตะกร้าใส่พื้นเมื่อ
ครู่ ก็ชัดเจนแล้วว่าหญิงสาวมีความแข็งแกร่งไม่แพ้ใคร

“ใครกล่าวพุดว่าลูห์มิงไม่มีพ่อ ข้าจะทำให้พุดไม่ได้อีกต่อไป”

“ทำไมเล่า นี่ไม่ใช่เรื่องที่ทุกคนต่างก็รู้อยู่แล้วหรือ เวลานั้น
ลูห์เหอออกจากหมู่บ้านไปตั้งหลายเดือนก่อนที่จะรู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์ ใคร
จะล้ารับประกันว่าเด็กคนนั้นเป็นสายเลือดของลูห์เหอ บางทีลูห์เหออาจจะ
ยังไม่ตายก็ได้นะ ไม่มีใครพบศพเขาไม่ใช่หรือ บางทีเขาก็แค่ร้างเกียจพวก
เจ้าจนเลือกที่จะไม่กลับมา” สีหน้าของสะไภ้ลี้่อิ่มไปด้วยการเหยียดหยาม
บางทีนั่นอาจเป็นไม่ใช่เรื่องที่นางเย้ยหยันครอบครัวสกุลเว่ยสองแม่ลูกได้

เว่ยอันฉินตัวสั่นด้วยความโกรธ นางรู้ว่าต้องมีหลายคนคิดเช่นนั้น แต่
นางก็ไม่เคยเห็นใครกล้าเอาเรื่องนี้มาพุดกับนางจริงๆ แม้เรื่องนั้นจะนำ
สงสัยอย่างไร แต่พวกเขาก็หาคนที่นางมีความสัมพันธ์ด้วยนอกจากลูห์เหอ
ไม่ได้อยู่ดี นี่จึงเป็นเพียงเรื่องนินทาเท่านั้น ทว่าสะไภ้ลี้่อู้ว่านี่ถ้าเอาเรื่องที่
ไม่จริงมาพุดต่อหน้าเช่นนี้ หากมิใช่ว่ากล่าวหาญมากก็ต้องเป็นเพราะบ้ามาก
เกินไป

“เรื่องบุตรชายข้ารังแกลี้ปิงยังไม่ทันได้สอบถาม เจ้าก็หาเรื่องใหม่

อีกแล้วหรือ ข้าถามจริงๆ ทุกวันนี้เจ้าใช้ชีวิตอยู่ในสกุลลีไม่มีความสุขหรือ
คนสกุลลีดขี่เจ้า หรือว่าเจ้าไม่พอใจสามีตนเอง เจ้าทุกข์ระทมกับชีวิตมาก
หรือ จึงได้เที่ยวมาระบายความไม่พอใจกับคนอื่น”

“สิ่งนี้เกี่ยวอะไรกัน”

เว่ยอันฉียิ้มหยัน “เพราะคนที่มีความสุขจะไม่ค่อยใส่ใจเรื่องของ
คนอื่น แต่เพราะเจ้ามีแต่ความทุกข์ จึงอยากจะมองหาคนที่ทุกข์มากกว่า
เพื่อให้ตัวเองสบายใจ เลยเที่ยวเอาเรื่องไม่เป็นเรื่อง จริงหรือเท็จก็ไม่รู้ไป
พูดเพื่ออกตคนอื่นให้ต่ำกว่าตัวเอง เมื่อคนอื่นต่ำแล้ว เจ้าจึงจะมีความสุขขึ้น
มาบ้าง ไม่กล้ายอมรับหรือว่าชีวิตของเจ้าที่สกุลลีนั้นไม่มีความสุข”

ความจริงแล้วเว่ยอันฉีเอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมามิใช่เพื่อเย้ยหยันอีกฝ่าย
เท่านั้น แต่เพื่อสร้างปัญหาต่างหาก ตอนนั้นนางเห็นแล้วว่าด้านหลังของสะไ้
ลีมีหญิงชราสกุลลีน้อยอยู่ แม้ว่าจะมีอายุมากแต่ก็ยังแข็งแรง แม้ปัจจุบันก็
กล่าวกันว่าหญิงชรายังฆ่าหมูได้ อีกทั้งนางยังเป็นคนขี้โมโห กล่าวกันว่าแม่
สะไ้ลี้จะให้กำเนิดหลานชาย แต่ก็ยังถูกมารดาของสามีกดขี่เสมอ

เวลานี้สะไ้ลี้ไม่รู้ว่ามีแม่สามียืนอยู่ด้านหลังของตน เมื่อได้ยินเว่ย-
อันฉีกล่าวเช่นนั้นนางก็ยิ่งโกรธมากขึ้น “ถ้าใช่แล้วทำไม ข้าจะมีความสุข
หรือไม่ก็ยิ่งดีกว่าเจ้า ตอนนี้เจ้ามีอะไรบ้าง แต่ข้ามีลูก มีสามี และมีเงินทอง
มากมายให้ข้าใช้จ่าย”

“จริงหรือ แต่ข้าได้ยินมาว่าเจ้าไม่สามารถใช้เงินพวกนั้นได้ เพราะ
แม่สามีของเจ้ายังมีอำนาจมากที่สุดในสกุลลี” เว่ยอันฉีกล่าวท้าทายอีกฝ่าย

นางกล่าวเช่นนั้นเพราะรู้จักกันมานาน แม่สะไ้ลี้จะไม่ใช้สหาย แต่
ก็พบกันหลายครั้ง นางย่อมได้ยินเรื่องของอีกฝ่ายมาบ้าง ความขัดแย้ง
ระหว่างแม่สามีกับลูกสะไ้ กระทั่งอุปนิสัยของนาง เชื่อว่าหลายคนก็มอง
ออกเช่นเดียวกัน

ดูเหมือนว่าแผนการของนางจะสำเร็จ ใบหน้าของสะไ้ลี้สีดอยู่ครู่
หนึ่ง แล้วก็กลายเป็นหยิงยโส

“อีกไม่กี่ปีข้าก็จะเป็นคนที่เจ้าไม่อาจเทียบได้” แม้จะไม่ได้กล่าวออกมาตามตรง ทว่าผู้ฟังย่อมเข้าใจความหมายนั้นเป็นอย่างดี

สีหน้าของหญิงซาสกุลลีดำคล้ำ ดวงตาจับจ้องสะใภ้เบื้องหน้าด้วยท่าทางโกรธเกรี้ยว เดิมทีนางมาที่นี่เพราะได้ยินเรื่องจากหลานชายคนโปรด ตั้งใจว่าจะมาช่วยทวงความยุติธรรมกับสะใภ้ แต่คิดไม่ถึงว่าพอกลับตาท้อง สะใภ้จะมีความคิดเช่นนี้ ไม่ทันให้คนอื่นได้ออกปากเตือน นางก็คว่ำผมด้านหลังของสะใภ้เอาไว้แล้ว

“ใคร ใครทำข้า” สะใภ้ไม่รู้ว่ามีใครอยู่ด้านหลัง เมื่อถูกทำร้ายก็ป้องกันตัวด้วยการเหวี่ยงแขนออกไป

แม้ว่าหญิงซาสกุลลีจะแข็งแรงแค่ไหน แต่นางจะสู้แรงของคนหนุ่มสาวได้อย่างไร จึงถูกแขนของลูกสะใภ้ฟาดจนล้มลงกับพื้น ตอนที่นางหันกลับมาเห็นว่าคนที่ทำร้ายตัวเองเป็นใคร หญิงซาสกุลลีก็นั่งอยู่ที่พื้นแล้ว

คราวนี้ยากจะแก้ตัว ความโกรธของแม่สามีเพิ่มขึ้นอีกครั้ง นางไม่สนใจเรื่องของหลานชายแล้วว่าจะเป็นอย่างไร สิ่งที่น่าสงสัยตอนนี้คือต้องจัดการกับลูกสะใภ้ให้ได้

“ท่านแม่!” สะใภ้ลืตกใจ เมื่อนางจะเข้าไปประคองแม่สามีก็ถูกอีกฝ่ายปิดมือออก

หญิงซาสกุลลีลุกขึ้นยืนเอง จากนั้นก็ตบหน้าสะใภ้เสียงดัง คาดว่านั่นคงแรงพอๆ กับที่นางใช้ฆ่าหมู

“ที่แท้ในใจของเจ้าก็คิดจะสังหารข้าอยู่ตลอดเวลาใช่หรือไม่ ที่แท้... ไอ้บุตรชายของข้าช่างโศคร้ายที่ต้องแต่งงานกับสตรีชั่วร้ายเช่นนี้” นางเริ่มต้นโววายขณะตบตีสะใภ้ของตนเอง

ตอนนี้ไม่มีใครสนใจแล้วว่าลู่อหิมะจะทำร้ายสีปิงจริงหรือไม่ พวกเขาสนใจเรื่องของบ้านสกุลลีมากกว่า สะใภ้ลืที่ทำตัวหยิ่งยโสต่อหน้าคนอื่น เมื่ออยู่ต่อหน้าแม่สามีของตนก็ไม่อาจทำอะไรได้ นอกจากร้องขอชีวิตและปกป้องเท่านั้น

เว่ยอันฉียิ้มขณะมองภาพนั้น จากนั้นไปไม่ใช่เรื่องของนางอีกแล้ว
นี่คือบทเรียนของคนปากมากที่กลัมาทำร้ายบุตรชายของนาง หญิง
สาวเปิดประตูเดินเข้าไปในบ้าน ทั้งเสียงโวยวายของบ้านสกุลลีเอาไวเบื้อง
หลัง

เมื่อเข้ามาแล้วนางก็มองบุตรชายที่นั่งรอด้วยท่าที่กระวนกระวาย
ในอ้อมแขนของเขายังกอดเสียวไปเอาไวแน่น ใบหน้าเบื่อนรอน้ำตา

“ท่านแม่ ข้าไม่ได้ทำอะไรสิ่งปึงจริงๆ นะขอรับ ข้าแค่กลัวเขาเบาๆ
เท่านั้นเอง” ลู่หมิงกลัวว่าจะสร้างปัญหาให้มารดาอีกครั้ง

“แม่รู้ว่าลูกไม่ได้ตั้งใจทำเช่นนั้น อย่ากังวลไปเลย เพราะถ้าคราวหลัง
เขามาแก้งลูกอีก ก็ไม่จำเป็นต้องทน ลูกต้องดูเสียก่อนว่าลูกเอาชนะเขา
ได้หรือไม่ ถ้าชนะได้ลูกก็สู้กลับ แต่ถ้าไม่ได้ให้วิ่งกลับมาหาแม่ เข้าใจหรือไม่
อย่ายอมโดนรังแกเด็ดขาด” มารดาเยอตัวลง บรรจงเช็ดน้ำตาให้บุตร
ชาย

“อาละ ตอนนี้อยู่มีอะไรแล้ว แม่จัดการทุกอย่างแล้ว ลูกเจ็บตรง
ไหนบ้าง”

ขณะที่กล่าวนั้น นางก็สำรวจดูรอบกายบุตรชาย เห็นรอยข้ำที่แขน
ของเขา นางก็นึกโกรธขึ้นมามากครั้ง

สะไภ่สี่ตัวใหญ่โตเช่นนั้นออกแรงกับเด็กตัวแค่นี้จนแขนเขียวซ้ำไป
หมด นางลุกขึ้นไปหยิบผ้าชุบน้ำมาเช็ดทำความสะอาดร่างกายของลู่หมิง
จากนั้นจึงหยิบสมุนไพรในตู้ออกมา บดแล้วทาลงบนรอยข้ำบนแขนของ
บุตรชาย

“ไปพักได้แล้ว แม่จะทำอาหารอร่อยๆ ให้กินดีหรือไม่”

เด็กชายพยักหน้า เพราะรู้ว่ามารดาของเขาใจดีที่สุดแล้วก็เก่งที่สุด
จากนั้นก็ลุกขึ้นได้ “เสียวไปก็ช่วยข้าเอาไว้นะท่านแม่ มันปกป้องข้าจาก
คนใจร้ายด้วย”

หญิงสาวก้มลงมองเจ้าแมวขาว ตอนที่กลับมาทางเองก็เห็นว่ามันยืน
ประจันหน้ากับสะไภ้เพื่อปกป้องบุตรชาย

นับว่าการรับเลี้ยงแมวตัวนี้ไม่เสียเปล่าจริงๆ นางก้มลงอุ้มมันขึ้นมา
ไว้ในอ้อมแขน กดจูบบนหัวมัน

แม้จะตื่นนอนอย่างไร แต่มันก็ไม่อาจหนีจากอ้อมแขนนี้ไปได้

“ขอบใจมากเสียไป ภายนอกต้องให้เจ้าปกป้องลู่อหิงแล้ว”

นางยังจูบลงบนขนนุ่มๆ ของมันอีกหลายครั้ง ยิ่งมันทำท่าทางรำคาญ
มากแค่ไหน นางก็ยังสนุกมากขึ้นเท่านั้น

สุดท้ายดูเหมือนว่าเจ้าแมวจอมหยิ่งขี้รำคาญจะหมดความอดทน

“เลิกกินเต้าหู้ข้าเสียที!”

สาม เทพเสื่อขาว

“เลิกกินเต้าหู้ข้าเสียที!”

น้ำเสียงไม่พอใจนั้นเหมือนจะเป็นของชายหนุ่ม สองแม่ลูกที่อยู่กันเพียงลำพังในบ้านย่อมแสดงอาการตกใจ พวกนางหันไปมองรอบๆ ก็พบว่าไม่มีใครอยู่ในบ้าน กระทั่งเมื่อเปิดประตูหน้าต่างออกไป ก็ยังหาไม่พบว่าเจ้าของเสียงนั้นเป็นใคร

แม้พยายามจะคิดว่าพวกนางหูแว่วกันไปเอง แต่ดวงตาสองคู่ที่สับกันย่อมรู้ว่าได้ยินกันทั้งคู่ เพียงแต่ที่นี้ไม่มีใครอีกแล้วนอกจากพวกนาง สองแม่ลูกและเจ้าแมวที่ถูกกอดเอาไว้แนบอก

“บางทีคงเป็นเสียงของเสี่ยวไป” มารดาปลอบบุตรชายที่ขยับเข้ามาใกล้

หลังจากจบคำกล่าวนั้น เจ้าแมวในอ้อมแขนก็เอ่ยขึ้นอีก “หากไม่ใช่ข้าแล้วจะเป็นใครได้อีก คนที่เจ้ากินเต้าหู้ก็มีแค่ข้าเท่านั้นมิใช่หรือ”

เสียงพูดยืดยาว หากตาไม่บอดก็จะมองเห็นว่าปากของเสี่ยวไปขยับพูดคำเหล่านั้น

นางวางแมวในอ้อมแขนลงทันทีด้วยความตกใจ ก่อนที่จะอุ้มบุตรชายขึ้นมาในอ้อมแขนแทน นีดูเหมือนเป็นเรื่องแปลก แม้แต่เว่ยอันฉีที่ในยามปกติไม่ได้ตื่นกลัวอะไรง่าย ๆ กระทั่งสัตว์ป่า ก็ยังอดรู้สึกขนลุกไม่ได้ นางคิดว่าตัวเองได้ยืมผิด แต่เจ้าแมวขาวตัวนั้นก็ไม่ได้คิดที่จะหยุดพูด

มันกระโดดขึ้นไปยืนบนโต๊ะ นั่งลงด้วยขาหลังแล้วจ้องมองสองแม่ลูก ดวงตาสีฟ้าคู่นั้นเรืองรองและขนของมันก็สว่างเหมือนจะส่องแสงได้

“แต่เอาเถอะ เพราะว่าเจ้าช่วยข้าเอาไว้ ข้าจะไม่ถือโทษโกรธเจ้าก็แล้วกันนะ” น้ำเสียงของมันไม่แยแส วางตัวราวกับเป็นผู้สูงส่ง

สองแม่ลูกแน่ใจแล้วว่านั่นคือเสียงของเลี้ยวไป พวกเขาลอยไปจนกระทั่งแผ่นหลังชนผนังบ้าน แม้ว่าเว่ยอันฉีจะหวาดกลัว ทว่าบุตรชายของนางกลับมองเจ้าแมวตัวนั้นด้วยท่าที่สนใจ การที่แมวตัวหนึ่งพูดได้ไม่ใช่เรื่องที่น่าอัศจรรย์ใจหรอกหรือ

“เจ้าเป็นตัวอะไรข้าไม่สนใจทั้งนั้น ขอเพียงเจ้าปล่อยพวกเราไป ข้าจะไม่บอกใครเรื่องของเจ้า” เว่ยอันฉีรีบกล่าว กลัวว่าการที่พวกนางค้นพบความลับของมัน จะทำให้มันไม่ยอมไว้ชีวิต

เมื่อเห็นท่าทีของสองแม่ลูก เจ้าแมวขาวตัวนั้นก็พ่นลมหายใจออกมาด้วยท่าที่ไม่สบอารมณ์ “ข้าจะเอาชีวิตของพวกเจ้ามาทำอะไร หากข้าต้องการจริง พวกเจ้าควรตายไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ไม่ต้องรอจนถึงวันนี้หรอก ไร้สาระจริงๆ”

“เช่นนั้น... เช่นนั้นเจ้าต้องการอะไร” เรื่องข้างนอกจบลงแล้ว ไม่คิดว่าจะได้พบเรื่องที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นในบ้านของตนเอง แมวที่เก็บได้ดูเหมือนจะไม่ใช่มะธรรมดาอีกต่อไป มันพูดได้และยังดูมีอำนาจมากอีกด้วย แม้ว่าอยากจะหนี แต่เว่ยอันฉีก็รู้ หากว่ามันคือปีศาจ นางจะไม่มีวันหนีมันพ้นเด็ดขาด

“ตัวตนเช่นข้าจะยังต้องการอะไร เพียงเพราะเจ้าช่วยข้าเอาไว้ที่เชิงเขาวนนั้น จึงต้องการตอบแทนพวกเจ้าด้วยความเวทนาเท่านั้น”

“แล้วตัวตนเจ้าเป็นใคร” เมื่อได้ยินว่ามันไม่ต้องการอะไร เพียงแค่ตอบแทนบุญคุณที่นางช่วยเอาไว้ หญิงสาวก็คลายความกังวลลงเล็กน้อย มันขีดหน้าขึ้นด้วยท่าที่ขึงทะนง “เจ้าเคยได้ยินเรื่องสัตว์เทพหรือไม่ มังกรฟ้า หงส์แดง เสือขาว และเต่าดำ สัตว์เทพผู้ปกครองสี่ทิศ”

แน่นอนว่าหญิงสาวย่อมรู้ เพราะนี่คือเรื่องที่ถูกสอนต่อกันมาในหมู่บ้านหู่ซ่านผู้บูชาเทพเสือขาว ตามตำนานโบราณ สวรรค์มีผู้ปกครองสี่ทิศ มังกรฟ้าปกครองทิศตะวันออก หงส์แดงปกครองทิศใต้ เสือขาวปกครองทิศตะวันตก และเต่าดำปกครองทิศเหนือ

แต่นางยังไม่รู้ว่ามันถามเรื่องนี้ขึ้นมาทำไม จนกระทั่งคิดขึ้นได้ว่าสิ่งมีชีวิตที่อยู่ตรงหน้าของตนเป็นแมวตัวหนึ่ง “บางทีเจ้าอาจเป็นบริวารของเทพเสือขาวไปหู่สินะ ที่นี่คือหมู่บ้านหู่ซ่านที่บูชาเทพไปหู่ ดังนั้นเจ้าไม่ต้องกังวลเรื่องเหล่านี้เลย จะไม่มีใครกล้าทำอะไรเจ้าแน่นอน”

“ไร้สาระ ข้าไม่เป็นบริวารของตัวเองหรอกนะ” เสี่ยวไปไม่สบอารมณ์ เมื่อได้ยินเช่นนั้น

ขณะที่เว่ยอันฉียังต้องใช้เวลาน้อยเพื่อคิดเกี่ยวกับเรื่องที่มันพูดออกมา รวากับว่าตัวมันเองนั้นละที่เป็นเทพไปหู่ ทว่าหญิงสาวไม่อาจปักใจเชื่อ นางมองดูสิ่งมีชีวิตตรงหน้าอีกครั้ง ไม่ว่ามองอย่างไรมันก็เหมือนแมวมากกว่าเสือมิใช่หรือ ถึงจะคิดเช่นนั้น หญิงสาวก็ไม่ได้กล่าวออกไปตามตรง ทว่าดูเหมือนบุตรชายที่อยู่ในอ้อมแขนจะตื่นรนเพื่อให้หลุดออกจากอ้อมแขนของนาง

“เสี่ยวไปคือเทพหรือ” ดวงตาของเขามองเจ้าแมวตรงหน้าด้วยดวงตาเป็นประกาย

“แน่นอน” เมื่อได้ยินคำถามนั้นเสี่ยวไปก็ขีดหน้าขึ้นอีกครั้ง “ข้าคือไปหู่ หนึ่งในสี่สัตว์เทพที่พวกเจ้ากราบไหว้บูชา เป็นพญาเสือ นายแห่งสรรพสัตว์ทั้งปวง”

“โอ... ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็เก่งมากใช่หรือไม่ มีอิทธิฤทธิ์สูงส่งใช่ไหม”

“ย่อมเป็นเช่นนั้น ข้ามีฤทธิ์มาก ไม่ว่าอะไรข้าก็ทำได้ทุกอย่าง บันดาลได้ด้วยอำนาจของตน กระทั่งเดินทางข้ามมิติแห่งเวลาก็ยังทำได้”

แม้ว่าลู่อิมยังไม่เข้าใจที่อีกฝ่ายกล่าวออกมา แต่ดูเหมือนว่านั่นจะเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่ออย่างมาก ทว่าเว่ยอันนึ่งยังไม่อาจขจัดความคิดทั้งหมดได้ นางยังไม่สิ้นความระแวงสงสัย หากเจ้าแมวดรAGONหน้าเป็นเช่นที่มันแอบอ้างจริง แล้วเหตุใดมันถึงบาดเจ็บในเวลานั้น

“เช่นนั้นแล้วเหตุใดเทพอย่างท่านถึงได้บาดเจ็บที่เชิงเขาเช่นนั้น” ขณะที่ถามนางก็รังแซนบุตรชายเอาไว้ ไม่ให้เขาเดินเข้าไปหาอีกฝ่ายได้

“นั่นเพราะ...” จู่ๆ เจ้าแมวที่พูดเก่งตัวนั้นก็ชะงักไป เหมือนว่าไม่อยากจะพูดถึงเรื่องนั้น “เกิดอุบัติเหตุเล็กน้อยระหว่างการเดินทางนะ”

ไปหุ้ไม่กล้าบอกว่าเกิดอะไรขึ้นตามตรงเพราะไม่อยากจะเสียหน้า แม้ว่าเขาจะเป็นหนึ่งในสัตว์เทพของสวรรค์ ซึ่งนับว่าเป็นเทพโบราณที่มีอายุยืนยาว เทพองค์อื่นยังต้องให้ความยำเกรง แต่เหนือกว่าพวกเขายังมีหลวงหลหรือเทพมังกรทอง ที่นับว่าเป็นศูนย์กลางของสวรรค์ที่ยังมีอำนาจเหนือกว่าเล็กน้อย

เมื่อมีชีวิตอยู่มายาวนาน เขาก็เริ่มเบื่อหน่ายความเป็นไปของที่นี่ เบื่อโลกมนุษย์ที่เต็มไปด้วยสงครามและความอดอยาก ดังนั้นวันหนึ่งเขาได้ยินเทพบางองค์พูดถึงเรื่องการข้ามมิติระหว่างห้วงเวลาที่ทับซ้อนกัน กล่าวกันว่าช่วงเวลาในมิติที่ทับซ้อนนี้แตกต่างออกไปจากสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เพียงแต่การข้ามมิติเวลานั้นยังเป็นเรื่องต้องห้าม ทั้งยังต้องใช้พลังอย่างมากในการข้ามแต่ละครั้ง

เรื่องนี้เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่สุดในรอบหลายหมื่นปีของเขา ความคิดที่ไม่ค่อยจะตื้นเขินก็เริ่มขึ้นในเวลานั้น ไปหุ้ค่อยๆ สืบหาวิธีการจะข้ามไปยังอีกมิติหนึ่งทั้งการไปและการกลับมา จนกระทั่งเขาพบวิธีการที่น่าสนใจ นั่นคือการใช้กระจกสังขรรณในตำหนักของเสวียนอู่หรือเจ้าเต๋าดำในการเปิดรอยแยกเล็กๆ

เดิมทีแผนการนี้เป็นความลับ เมื่อเสวียนอุให้กระจกสังกรรมบานนี้มา โดยไม่คิดว่าสหายของตนจะใช้มันเพื่อสร้างเรื่องครั้งใหญ่ กว่าจะรู้ตัวก็เป็นตอนที่เขาใช้กระจกเปิดรอยแยกเล็กๆ แล้วเล็ดลอดออกไปยังอีกดินแดนหนึ่ง

ไปหุดันตาตื่นใจกับสิ่งที่เขาเห็นเบื้องหน้า

ณ สถานที่แห่งนั้นมีได้มีเพียงบ้านเรือนชั้นเดียวหรือตึกสองสามชั้นที่สร้างจากโครงไม้เท่านั้น แต่ที่นี่มีตึกที่สร้างจากหินหรือดินแข็งสูงระฟ้าบนถนนมิใช่เกวียนที่ใช้ม้าหรือวัวลากจูง แต่เป็นกล่องเหล็กขนาดใหญ่ติดล้อที่เคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว แม้ว่าอากาศจะเต็มไปด้วยฝุ่นควันน่ารำคาญ ทว่าความแปลกใหม่นั้นก็ยังเป็นเรื่องที่เขารู้สึกตื่นตาตื่นใจ

เขามองเลื้อยผ้าผู้คนที่ผ่านไปมา รู้ว่าวิวัฒนาการนั้นเปลี่ยนแปลงไปถึงจุดที่ผู้คนเอากางเกงซบในออกมาสวมกันข้างนอก ล้นบ่ายาวบ้าง บางครั้งผู้หญิงก็สวมกางเกงซบในผ้าหนาชาล้นจนเห็นเนื้อหนังเกือบทั้งหมด แม้จะรู้สึกแปลกไปบ้าง ทว่าผู้ที่อยู่มาหลายหมื่นปีมีหรือจะไม่รู้

เขาเห็นมนุษย์มาทุกยุคสมัย ผ่านการเปลี่ยนแปลงทั้งสังคม การแต่งกาย ความเชื่อ และความคิดหลายร้อยหลายพันครั้ง เพียงแค่ตอนนี้มนุษย์อยากจะย้อนกลับไปสู่ห้วงเวลาไร้อารยะที่มีเพียงหนังสัตว์คลุมกายเท่านั้น โชคดีที่ยังไม่ย้อนจนไปถึงช่วงที่ผู้หญิงผู้ชายยังต้องเปลือยท่อนบนในชีวิตประจำวัน

เขาเที่ยวเล่นอยู่ที่นั่น สนุกสนานกับวิทยาการใหม่ๆ อาหาร การละเล่น และความวุ่นวายชนิดที่ไม่เคยพบมาก่อน ช่วงเวลาหนึ่งเขาก็รักมิตินี้ อาหารที่นั่นหลากหลายและเต็มไปด้วยรสชาติ ทั้งหวาน มัน เค็ม และเผ็ด แม้แต่เผ็ดก็ยังมีเผ็ดหลายแบบ มิใช่แค่เผ็ดชาเท่านั้น ของหวานก็มีหลากหลาย ชนิดก็มีมากมาย การติดต่อสื่อสารกันนั้นง่ายดายอย่างยิ่ง ไหนจะความบันเทิงจากสิ่งที่เรียกว่าโทรทัศน์ ภาพยนตร์ การ์ตูน หรือแม้แต่

เรื่องเล่าแบบนิยายที่พัฒนาความซับซ้อนมากขึ้น

แต่อีกช่วงเวลาหนึ่งความวุ่นวายและความเห็นแก่ตัวจนน่าเหลือเชื่อของคนในยุคนี้ ก็ทำให้เขาโยยหาความสงบในโลกเดิมเช่นกัน จริงอยู่ที่ว่าทุกที่ทุกยุคสมัยต่างก็มีคนเห็นแก่ตัวและคนเลวด้วยกันทั้งนั้น อย่างสะกั๊ลิเมื่อครูนี้นักับว่าเป็นคนเลวร้าย เพียงเพราะความเกลียดชังความไม่ชอบส่วนตัวจึงมาทำร้ายเด็ก สิ่งที่แตกต่างกันคือการรับข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว แค่อ่านข่าวก็ได้เห็นความชั่วช้าของคนอื่นผ่านข่าวในโทรศัพท์ รู้กระทั่งว่าวันนี้มีโจรร้ายที่พยายามปล้นครอบครัวที่น่าสงสาร แล้วสังหารพ่อแม่ของเด็กคนหนึ่งจากอีกซีกโลกที่ห่างไกล

ความรวดเร็วของข่าวสารเหล่านี้ทำให้จิตใจของมนุษย์ชุ่มชื้นหม่นหมอง เข้าสู่ภาวะเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว นั่นคือสิ่งที่จะไม่เกิดขึ้นที่นี่

หลังจากเที่ยวเล่นมานาน ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจขึ้นเขาเปิดรอยแยกมิติเล็กๆ กลับมา แต่ใครจะนึกว่าเรื่องนี้จะสร้างความไม่พอใจให้หลวงหลอย่างยิ่ง

ทันทีที่กลับมายังไม่ทันได้พัก ฝ่ายนั้นก็สั่งให้เขาโดนทัณฑ์สายฟ้าฟาดใส่หลายร้อยครั้งจนร่างแทบสลาย เพราะเรื่องนี้สนุกประการเดียวของเขาทำให้สวรรค์ปั่นป่วน สุดท้ายต้องระหกระเหินหนีมายังโลกมนุษย์ในร่างเช่นนี้ พลังภายในอ่อนแออย่างยิ่ง จำต้องใช้เวลาฟื้นฟู แต่จะให้บอกว่าเขาถูกลงโทษจนปางตายเพราะสนุกไปทำเรื่องต้องห้าม ก็จะทำลายชื่อเสียงของเทพไปหูที่หน้าเกรงขามเสียเปล่าๆ

“ข้ามาที่นี่เพราะรู้ว่าเจ้าสองแม่ลูกที่บูชาข้าเดือดร้อนลำบาก ก็เลยมาช่วยเหลือให้พวกเจ้ามีชีวิตที่ดีขึ้น”

นั่นเป็นเรื่องราวจากนิยายและการ์ตูนมากมายที่เขาได้อ่าน มนุษย์ที่มีชีวิตยากจนก้าวไปสู่ความร่ำรวย ในระหว่างการพักผ่อนครั้งนี้ ลองดูว่าเขาจะสามารถบันดาลให้สองแม่ลูกได้หรือไม่

แม้ว่าจะไต่ยีนเช่นนั้น แต่เวย์อันฉีก็รู้สึกว่าการนั้นค่อนข้างน่าเหลือ
เชื่อเกินไป นางคิดว่าอย่างไรเขาก็ควรปรากฏตัวในรูปลักษณะของเสือขาว
หรือไม่ก็อาจกลายเป็นมนุษย์ ไม่ใช่เพียงแค่แมวตัวเล็กเท่านั้น ความ
คิดที่ว่านี้อาจเป็นเพียงการแอบอ้างของปีศาจแมวตนหนึ่งเท่านั้น นางยิ่ง
ไม่กล้าไว้วางใจเกินไปเพราะความไม่สมเหตุสมผลเหล่านั้น

“ท่านจะช่วยให้ข้ากับท่านแม่มีชีวิตที่ดีขึ้นจริงหรือ” มีเพียงลู่อืม
เท่านั้นที่ไม่คิดมาก เพียงไต่ยีนว่าอีกฝ่ายมีเจตนาที่จะช่วยให้เขากับมารดา
สามารถมีชีวิตที่ดีขึ้นได้ เด็กชายก็พร้อมที่จะเชื่อโดยไม่มีข้อแม้ “พวกเรา
จะมีอาหารกินเท่าที่อยากกินใช่หรือไม่”

“ย่อมมี ยังมีเงินทองมากพอจะซื้อเสื้อผ้า กระทั่งสร้างบ้านหลังใหม่
ที่ใหญ่และอบอุ่นได้อีกด้วย”

“ท่านแม่จะไม่ต้องขึ้นเขาไปทำงานยากลำบากอีกใช่หรือไม่”

“แน่นอน มารดาของเจ้าภายหน้าจะต้องสุขสบายอย่างแน่นอน”
ไปหูก่ล่าวออกมาด้วยความมั่นใจอย่างยิ่ง นั่นเป็นการเรียนรู้จากนิยายและ
ละครในโทรทัศน์ที่เขาได้ชมจากอีกโลกหนึ่ง

การท่ามาค้าขายและสร้างสิ่งแปลกใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อนทำให้ผู้คน
เจริญรุ่งเรือง จากดินสู่ฟ้ากลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในที่สุด เขาไม่เชื่อว่าตนจะไม่
สามารถทำเช่นนั้นได้

ดวงตาของเด็กชายเต็มไปด้วยความคาดหวัง เขาใช้ชีวิตอย่างยาก
ลำบากมาตลอด หวังเพียงว่าวันหนึ่งนั้นจะมีความสุข ทำให้มารดาใช้ชีวิต
ได้อย่างสุขสบายตลอดไป ไม่ว่าเจ้าแมวตัวนี้จะโกหกหรือไม่ เขาก็ยินดี
ที่จะคว่ำความหวังนั้นเอาไว้

เวย์อันฉีเองก็มีความปรารถนาเช่นเดียวกับบุตรชาย นางย่อมหวังว่า
จะเลี้ยงดูบุตรชายให้มีชีวิตที่สุขสบายไร้ความกังวล สามารถเรียนหนังสือ
เข้าสอบราชการหรือทำงานตามที่เขาต้องการได้ คำกล่าวของเจ้าแมวตัวนั้น
เป็นความหวังที่อยู่ท่ามกลางแสงอันริบหรี่ เพราะนางรู้ดีว่าลำพังการล่าสัตว์

เล็กน้อยไม่อาจส่งเสริมให้บุตรชายของตนเข้าเรียนในสำนักศึกษาที่ดีได้อย่างแน่นอน

“ท่านมีสิ่งใดมายืนยันหรือไม่ว่าท่านคือเทพไปหู่จริงๆ ข้าไม่ได้ต้องการจะลบหลู่ท่าน เพียงแค่ต้องการความมั่นใจเท่านั้น”

ไปหู่หงุดหงิด แต่เขาก็เข้าใจว่าตนปรากฏตัวในร่างของแมวที่บาดเจ็บเช่นนี้ ไม่น่าแปลกใจหรือกว่าเหตุใดหญิงสาวจึงกลัวว่าบางทีเขาอาจเป็นเจ้าปีศาจแมวที่แอบอ้างชื่อของเทพไปหู่มาหลอกลวงพวกนาง เพียงแต่บัดนี้ร่างกายของเขายังอ่อนแอเกินไป จะแสดงอิทธิฤทธิ์ก็มิได้ แต่หลังจากที่คิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ตัดสินใจได้ว่าควรแสดงบางอย่างออกมาจริงๆ

“การลงมาถึงโลกมนุษย์นั้นทำให้ข้าสูญเสียพลังไปมาก จำต้องใช้เวลารักษาตัว ดังนั้นข้ายังไม่สามารถแสดงอิทธิฤทธิ์มากมายได้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ทำได้ในตอนนี้” เขากล่าวเช่นนั้นแล้วก็รวบรวมกำลัง กระโดดลงจากโต๊ะตรงมายังพื้นที่กว้างภายในบ้านหลังนั้น

แสงสีทองเรืองรองจากร่างนั้น ไม่นานร่างเล็กของแมวขาวขนยาวตัวนั้นก็กลับกลายเป็นหญิงสาวตัวโตขึ้นเรื่อยๆ ริวลายบนตัวเริ่มปรากฏชัด หางยาวยืดขยาย ไม่นานจากแมวน้อยสีขาวตัวหนึ่งก็กลายเป็นเสือโคร่งสีขาวขนาดใหญ่ ใหญ่เสียยิ่งกว่าหมีหรือลูกช้างเสียอีก

เสียงคำรามเบาๆ แต่ทรงพลังอำนาจและแสดงถึงความสง่างาม ดวงตาโตคมดูจ้องมองมาที่เจ้าของบ้าน บัดนี้นั้นได้กลับคืนสู่ร่างเดิม เป็นการชั่วคราว รัศมีของหนึ่งในสี่สัตว์เทพแผ่กระจายไปทั่ว สายลมด้านนอกกระโชก กระทั่งพื้นดินก็เหมือนจะส่งเสียงตอบรับ

ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงสรรพสัตว์มากมายที่รับรู้ได้ถึงนายเหนือหัวผู้มาเยือน ภายในหมู่บ้านจึงเกิดความโกลาหลขนาดย่อม เมื่อสัตว์ในคอกเริ่มโวยวายด้วยความหวาดกลัว พวกมันขดตัวหลบรวมกันอยู่ตรงมุมหนึ่ง ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นนอกจากสองแม่ลูกสกุลเว่ยในเวลานี้

เว่ยอันฉีได้ประจักษ์แจ้งแก่ใจนางแล้วว่า ปีศาจแมวอาจจำแลงกาย

ได้ แต่มันไม่มีทางที่จะเลียนแบบรัศมีแห่งเทพได้อย่างแน่นอน ความรู้สึกที่นางมีต่อเสื้อที่อยู่เบื้องหน้ามิใช่เพียงความกลัว ทว่าเป็นความนบนอบบูชาอีกประการหนึ่ง ไม่ว่าก่อนหน้านี้จะเป็นอย่างไร แต่นางก็เชื่อในลัญจาทศญาณของตนเอง

เมื่อเห็นว่าแวตาทองของหญิงสาวเปลี่ยนไปแล้ว ไปหู่ก็แน่ใจว่านางได้ประจักษ์แล้วว่าบัดนี้เขาคือใคร จึงคืนร่างกลับเป็นเจ้าแมวน้อย ร่างกายของเขอ่อนแอเกินไป เพียงแค่คืนร่างเดิมชั่วคราวยังต้องใช้พลังงานที่สะสมมาตลอดทั้งคืน บัดนี้จึงกลับเข้าสู่ความอ่อนแออีกครั้ง

เมื่อเห็นท่าทางของมันก็ไม่นึก ลู่หมิงก็ออกจากการเกาะกุมของมารดาแล้วตรงเข้าไปอุ้มร่างนั้นขึ้นมา

“เจ้า... ท่านเลี้ยวไปสุดยอดไปเลย ร่างของท่านตอนที่เสื้อขาวยิ่งใหญ่และสง่างามมาก”

แม้ว่าจะอ่อนแรง แต่เมื่อได้ยินคำชมเขาก็ผงกหัวรับอย่างยินดี “ใช่แล้ว ร่างกายของข้ามันใหญ่โตและสง่างามมาก ข้าเป็นถึงราชาแห่งสรรพสัตว์เสียนะ ภายหน้าเจ้าต้องปรนนิบัติข้าให้ดี เข้าใจหรือไม่”

“ขอรับ” เด็กชายรับคำอย่างแข็งขัน

ตอนนี้เขาไม่เพียงมีเพื่อนเล่นเท่านั้น ทว่าเพื่อนเล่นของเขายังเป็นถึงท่านราชาเสื้อขาวไปหู่ที่ยิ่งใหญ่ในตำนาน แม้ว่าจะไม่สามารถแสดงอิทธิฤทธิ์ได้มากนัก แต่เขาก็เชื่อว่าอีกไม่นานเมื่อร่างกายของอีกฝ่ายแข็งแรงแล้วย่อมแสดงอะไรออกมาให้เห็นอย่างแน่นอน

เว่ยอันฉีรู้สึกเหลือเชื่อเล็กน้อย รวากับเป็นความฝันหนึ่งของนาง คิดไม่ถึงว่าเรื่องราวเช่นนี้จะมีอยู่จริงๆ แต่ยิ่งรู้ว่าเขาคือใคร นางก็ยิ่งไม่แน่ใจว่าควรจะทำตัวกับสถานการณ์เช่นนี้อย่างไร เพราะอย่างไรที่เห็นอยู่เบื้องหน้าก็เป็นแมวตัวหนึ่งที่นางเก็บมาเลี้ยง แต่ข้างในกลับเป็นสัตว์เทพตนหนึ่ง หญิงสาวนี่กะไรไม่ออกอยู่ครู่ จนกระทั่งบุตรชายเฝ้าขึ้นมา

“ท่านแม่ เลี้ยวไปคงหิวแล้ว เมื่อวานเขาก็ไม่ได้กินอะไร”

“เป็นเทพต้องกินด้วยหรือ”

ไปหุ้มสีหน้าเหนื่อยหน่าย “กินสิ ตอนนี้อยู่ในร่างสัตว์เดรัจฉาน อยากรู้ก็ต้องกินเพื่อให้มีชีวิตรอด ต่อให้เป็นเทพ บางครั้งพวกเราก็กินเพื่อความอร่อยเช่นกัน”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นนางจึงลุกออกไปเพื่อเตรียมตัวทำอาหาร แต่สัตว์เทพกินอะไร จะกินเหมือนที่แมวกิน กินเหมือนที่เสือกิน หรือว่ากินอย่างที่มีมนุษย์กินกันเล่า เมื่อจะหันกลับไปถาม ก็พบว่าเจ้าแมวดาวนั้นนอนหลับอยู่ในอ้อมแขนของบุตรชายไปเสียแล้ว

ไปหุ้มตื่นขึ้นมาเพราะเขาได้กลิ่นหอมของอาหารเบื้องหน้าตน กลิ่นหอมที่โหยหาและไม่ได้ลิ้มรสมานาน พอลืมตาก็พบว่าสองแม่ลูกนั่งอยู่ต่อหน้าพร้อมด้วยอาหารสามอย่าง หนึ่งเป็นจานที่ใส่น้ำสด อีกหนึ่งเป็นจานที่ใส่ปลาแห้งทั้งตัว และอีกจานดูเหมือนจะเป็นเนื้อผัดกับเครื่องเทศ

“ข้าไม่รู้ว่าเจ้ากินอะไร ก็เลยนำมาให้สามอย่าง” นางกระดากอายที่จะเรียกแมวดาวหนึ่งอย่างยกย่องว่า ‘ท่าน’ แม้เรียกไปแบบนั้น อีกฝ่ายก็ดูเหมือนไม่ได้คิดอะไรมาก

“ข้อแรก... ข้าเป็นเสือก็จริง แต่เป็นสัตว์เทพ ข้าไม่นิยมกินของสด ข้อสอง... นี่คือการแปลงเพื่อให้ข้าใช้พลังงานน้อยลง แต่ข้าไม่ใช่แมวจริงๆ และข้อสาม... ข้ายังมีนิสัยกินเพื่อความอร่อยอยู่ ดังนั้นสิ่งที่เจ้าจะให้ข้ากิน ก็ต้องเป็นเหมือนที่มีมนุษย์กิน กล่าวคือมีรสชาติอร่อยและหน้าตาน่ากิน”

เขาสารย่ายอกมาก่อนจะลุกไปกินเนื้อผัดที่มีรสชาติไม่จัดมาก คงเป็นเพราะมีเครื่องปรุงไม่เยอะ จึงได้เพียงความเผ็ดร้อนของล่าเจียว³ รสชาติเค็มเล็กน้อย และความหวานของเนื้อ แต่ก็ยังนับว่าน่าพึงพอใจกับยุคนี้

³ พริก

ตอนที่เห็นแมวขาวตัวนั้นก้มลงกินเนื้อสัตว์ก็อดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ มีเพียงลู่หมิงเท่านั้นที่มองด้วยท่าทางตื่นตาตื่นใจ แมวของเขากินอาหารของคนได้ มิหนำซ้ำยังพูดมากอีกด้วย เขาไม่มีสหายเลย แต่สหายแรกของเขา ก็พูดไม่หยุดเช่นนี้ ดีเหลือเกิน เขาจะได้ไม่ต้องเหงาอีกต่อไป ทว่าอีกใจเขาก็กลัวการพูดไม่หยุดเช่นนั้นจะกลายเป็นเรื่องน่ารำคาญเช่นกัน เด็กชายจึงแสดงสีหน้ายุ่งยาก

เมื่อกินเสร็จแล้ว ห้องที่หิวโหยก็ได้รับการเติมเต็ม เขารู้สึกได้ว่าอาหารของหญิงสาวคนนั้นทำให้พลังงานของตัวเองกลับคืนมาเล็กน้อย แม้ว่าจะเทียบไม่ได้กับอาหารในอีกโลกหนึ่ง แต่ก็นับว่าไม่ได้แย่นเลย ไปหุ้พัยกหน้าอย่างพึงพอใจ

“แล้วเราจะทำอย่างไรกันต่อไป เลี้ยวไปบอกว่าจะช่วยข้ากับท่านแม่ไม่ใช่หรือ” ลู่หมิงอยากรู้เรื่องนั้นมากที่สุด

เว่ยอันฉีลู่บิรชะของบุตรชาย ดีใจที่เขาถามเรื่องนั้นขึ้นมาก่อน เพราะนี่ก็เป็นสิ่งที่นางสงสัยเช่นกัน เมื่อเขากล่าวว่าจะช่วยให้นางกับบุตรชายมีชีวิตที่สุขสบาย แต่จะทำได้อย่างไร บันดาลโชคดีกับการเล่นพนันเช่นนั้นหรือ นางไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องพวกนั้นเลย

“ใช่แล้วๆ ลำดับแรกพวกเราควรคิดเกี่ยวกับการขจัดความยากจนนี้เสียก่อน ตอนนี้จะเข้าฤดูหนาวแล้ว แต่ดูพวกเจ้าแม่ลูกลิ ผอมแห้งเช่นนี้ได้อย่างไร เสื้อผ้าก็ยังบางมากอีก ภายนอกจะมีชีวิตผ่านฤดูหนาวไปได้อย่างไร” เขานับถือนิ้วเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของสองแม่ลูก

“เช่นนั้นท่านสามารถเสกเงินให้พวกเราได้หรือไม่” ความคิดของลู่หมิงไม่ยุ่งยาก แต่เมื่อได้รับการส่ายหน้าเพื่อปฏิเสธ รอยยิ้มของเขาก็ลดลง

“ข้าไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ เสกเงินไม่ยากหรอก แต่จะมีอะไรมันคงวันหนึ่งข้าจะกลับขึ้นไปบนสวรรค์ แล้วพวกเจ้าจะอย่างไร แต่แน่นอนว่าตอนนี้เราต้องการเงินมากที่สุด ข้าจะให้วิธีที่สุจริตมากกว่านั้นเพื่อหาเงิน

ได้อย่างรวดเร็ว”

“เช่นอะไร” เว่ยอันฉีสงสัย วิธีทำใดที่สามารถหาเงินสุจริตได้อย่างรวดเร็ว

“ตอนที่ข้าเดินเตร่อยู่ในภูเขาที่เจ้าพบข้า ได้ยินว่ามีโสมต้นหนึ่งฝังรากอยู่ใต้ดิน เจ้าสามารถขุดมันเพื่อขายเป็นเงินได้ เงินนั้นยังจะทำให้เจ้ามีชีวิตอยู่พ้นฤดูหนาวได้อย่างไม่ยากเย็นนัก” นั่นไม่ใช่สิ่งที่เขาพบด้วยตัวเอง แต่เป็นเรื่องที่ได้ยินสัตรีบางตัวพูดคุยกัน เมื่อถึงเวลาจมูกจะรับกลิ่นของโสมได้ เขาจะขุดมันขึ้นมา นี่ไม่ใช่เรื่องที่น่าตื่นตาตื่นใจหรอกหรือ

การพบโสมอายุร้อยปีก็เป็นจุดเริ่มต้นของนิยายหลายๆ เรื่องเช่นกัน

ลี โสมร้อยปี

เว่ยอันจีมีความรู้เรื่องสมุนไพรไม่น้อย นางจึงเข้าใจความสำคัญ ของโสมอย่างแน่นอน แม้โสมจะมีอายุเพียงห้าสิบปีก็นับว่ามีราคาแล้ว หากสามารถขายโสมร้อยปีได้ พวกเขาอาจมีเงินพอสำหรับการใช้จ่ายอย่างไม่เดือดร้อนไปอีกหลายปี แต่นั่นก็อยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ว่าโสมนั้นเมื่ออยู่จริงหรือไม่ แม้ว่านางจะเริ่มเชื่อมั่นว่าเขาอาจเป็นเทพไปหู แต่เพราะตนใช้ชีวิตอยู่ที่นี้มานาน ชั่วชีวิตไม่เคยได้เห็นโสมที่นี้มาก่อน อย่าว่าแต่โสมร้อยปีเลย นางจึงไม่มั่นใจว่าเขาจะหามันได้พบ

ไปหุ้มมองเห็นความไม่แน่ใจในดวงตาของหญิงสาว จึงตบนางเสียงเรียบ “พรุ่งนี้เจ้าขึ้นเขาไปกับข้าก็พอ”

เพราะคำสัญญาในวันรุ่งขึ้นนางจึงงมมือบุตรชายออกจากบ้าน ไม่กล้าทิ้งเขาให้อยู่คนเดียวอีกต่อไป เพราะกลัวว่าสะไภ้ที่เจ็บแค้นจะกลับมาอีกครั้ง ส่วนเจ้าแมวตัวนั้นก็นอนหลับอย่างสบายอยู่ในตะกร้าด้านหลังที่นางเอาผ้าห่มยัดไว้ให้ เป็นการบริการชั้นเยี่ยมสำหรับเทพแมวตัวนั้น

พวกเขาหลีกเลี่ยงผู้คนที่ขึ้นเขามาตัดไม้ ก่อนจะปลุกเทพแมวดำนั้น
ขึ้นมา

เขากระโดดออกมาขึ้นบนพื้น มองไปรอบๆ ตัว เห็นแต่เพียงแนว
ป่าทึบเท่านั้น แต่ผีเท้ากลับเยื้องย่างออกไป เสียงร้องเหมียวม้าวของเขาดัง
ขึ้นเป็นระยะ ตอนนั้นเองที่เวย์อันฉีลังเกตว่าสัตว์ที่อยู่รอบๆ ต่างก็เร็นกาย
หลบหนี รวากับว่าเสียงร้องนั้นได้ประกาศถึงตัวตนของผู้เป็นเจ้าของ สัตว์
น้อยใหญ่ถึงได้หลบซ่อนตัวตนของพวกเขา มัน ตลอดเส้นทางจึงไม่พบสิ่งใด
เลยนอกจากป่าที่เงียบสงบ

ไปหุ่เดินด้วยความมั่นใจ พวกเขาขึ้นเขามาก่อนข้างสูงจนเข้าใกล้
เขตอันตราย เจ้าแมวขาวดำนั้นจึงหยุดอยู่ที่ใต้แนวไม้ใหญ่ที่เต็มไปด้วยพุ่มไม้
หนาทึบ

“อยู่ที่นี่ละ” เขาประกาศออกมาด้วยความมั่นใจอย่างยิ่ง ยังใช้ปลาย
เท้าที่เต็มไปด้วยขนปุยชี้ออกไปเบื้องหน้า “อยู่ใต้พุ่มไม้พวกนี้”

เวย์อันฉีไม่ได้ถามอะไรมาก นางใช้ของที่เตรียมมาตัดพุ่มไม้ออก
เผยให้เห็นดินด้านใน ตอนนั้นเองที่หญิงสาวเห็นไบโสมโผล่ออกมา ดู
เหมือนว่ามันจะซ่อนตัวอยู่ที่นี่จริงๆ เคยเห็นไบแบบนี้จากภาพวาดในตำรา
สมุนไพรเก่าของบิดาเท่านั้น ไม่นึกเลยว่าครั้งหนึ่งจะได้พบของจริง มีหน้าซ้ำ
ไบของโสมต้นนี้ยิ่งใหญ่มาก

หญิงสาวเคยได้ยินว่าโสมที่มีอายุมากสามารถมุดดินหนีได้ นางจึง
เริ่มลงมือขุดอย่างระมัดระวัง เมื่อขุดลึกลงไประดับหนึ่ง รากโสมขนาดใหญ่
ก็ปรากฏให้เห็น มือของเวย์อันฉีสั่นเทาเล็กน้อย เหมือนว่าจะเสียไปจะเป็น
เทพแมวจริงๆ มิเช่นนั้นเขาจะพบโสมที่ซ่อนอยู่อย่างลึกลับได้อย่างไร

“ลู่อืมมาช่วยแม่จับต้นโสมเอาไว้”

เมื่อได้ยินว่ามารดาพบโสมแล้วจริงๆ ไบหน้าของลู่อืมก็เต็มไปด้วย
ความยินดี เขาไม่รู้หรอกว่าโสมมีราคาแพงแค่ไหน รู้แต่ว่ามันมีราคาแพง
พอที่จะใช้จ่ายได้อย่างสบายใจในระยะหนึ่ง เด็กชายจึงเข้ามาช่วยโดยไม่

อึดอด เขาจับต้นโสมเอาไว้แน่นด้วยสองมือ ขณะที่มารดาค่อยๆ ใช้ความพยายามขุดเอารากออกมา แต่ขณะนั้นเด็กชายก็รู้สึกได้ถึงแรงต้านที่มากขึ้น กระทั่งสามารถดึงให้รากของเขาโน้มไปข้างหน้าได้

โสมกำลังจะหนึ่งจริงๆ

หว่าการดิ้นรนก็ยุติลงเมื่ออุ้งเท้าปลูกปุ๋ยวางราบลงไป รวากับว่ามันยอมจำนนในที่สุด เว่ยอันฉีจึงสามารถขุดรากโสมอันใหญ่ออกมาได้ มองดูแล้วมันอาจเป็นโสมร้อยปีจริงๆ หญิงสาวไม่รอช้า นางหอมมันด้วยผ้าอีกชิ้นหนึ่งแล้วซุกมันเอาไว้ใต้ผ้าห่มในตะกร้าด้วยใจที่สิ้นไหว

พวกเขาไม่ได้พูดคุยกะไรกันอีก แต่มุ่งมั่นตัดฟันเพิ่ม ทั้งยังสามารถหาสมุนไพรอย่างอื่นได้อีกหลายชนิด ทั้งหมดนี้ก็เพื่อให้ชาวบ้านสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น แม้ว่าทุกคนที่นางรู้จักจะไม่ใช้คนเลว แต่ไม่ได้รับประกันว่าเงินจำนวนมากที่ได้จากการขายโสมจะปลอดภัยท่ามกลางฤดูหนาวที่กำลังจะมาเยือน การเก็บทุกอย่างเอาไว้เป็นความลับย่อมปลอดภัยกว่า

พวกเขากลับมาที่บ้าน ปิดประตูแล้วจ้องมองโสมอีกครั้ง

“วันพรุ่งนี้เจ้าก็เอามันไปขายในเมือง ใช้เงินส่วนหนึ่งซื้อของจำเป็น จากนั้นก็เริ่มต้นคิดว่าจะทำกิจการอะไร” เจ้าแม่วขาววิเคราะห์ตามหลักนิยายที่เคยอ่าน

“ทำกิจการเช่นนั้นหรือ”

“ใช่แล้ว ส่วนมากก็ลงทุนปลูกผักค้าขายจนร่ำรวย” ใช่แล้ว มีหญิงสาวชาวบ้านมากมายที่ลงทุนกับการปลูกผัก มีน้ำวิเศษที่ทำให้พืชผักเหล่านั้นโตไว มีคุณสมบัติและรสชาติเลิศล้ำ จนสามารถดึงดูดราชวงศ์หรือท่านอ๋องสักคนมาที่นี้ แล้วเขาก็จะกลายเป็นบิดาที่แท้จริงของเจ้าเด็กกลุ่มนี้

หว่าความคิดนั้นต้องยุติลง ที่ไปที่ไปของเจ้าเด็กคนนี้ชัดเจน บิดาเป็นทหารชั้นผู้น้อยที่ตายในสงคราม ไม่ได้ซบซ้อนแต่ประการใด เรื่องที่ว่าเขาอาจเป็นท่านชายหรือองค์ชายที่พลัดพรากคงต้องยุติไป แต่เขายังมี

แผนการอื่นอย่างทันท่วงทีหรือแม่ทัพสักคนที่จะกลายเป็นบิดาเลี้ยงของเด็กชายแทน

เว่ยอันฉีไม่รู้ว่ในหัวของเจ้าแม่ตัวนั้นซ่อนอะไรอยู่ นางเพียงแต่หมกมุ่นกับสิ่งที่เขากล่าวมาก่อนหน้านี้ “ตอนนี้จะฤดูหนาวแล้ว เราไม่สามารถปลูกพืชได้หรอก อีกอย่าง... การปลูกพืชเพื่อหวังว่าจะร่ำรวยจำเป็นต้องใช้พื้นที่จำนวนมาก ต่อให้ขายโลมนี้ออกไปแล้ว ก็ไม่แน่ว่าจะซื้อที่ได้ก็หมู⁴ เรื่องเมล็ดพันธุ์ แรงงาน แล้วจะขายให้ใคร ฤดูหนาวเช่นนี้จะทำอะไร”

ไปหู่เจียบไป ดูเหมือนว่าจะมีเงื่อนไขมากมายจริงๆ แต่เขาก็ไม่ได้เตรียมไว้เพียงเท่านี้ “นอกจากปลูกพืช เราก็สามารถค้าขายได้อีก ส่วนมากจะค้าขายอาหาร เท่าที่ข้าเคยกินอาหารฝีมือเจ้าก็ค่อนข้างใช้ได้ ถ้าเจ้าไม่ต้องการเปิดร้านใหญ่โต เราอาจเริ่มต้นจากร้านรถเข็นข้างทางก่อนก็ได้ ข้าเคยเห็นคนมากมายที่ร่ำรวยจากการขายอาหารข้างทาง แม้แต่ฤดูหนาวคนก็ยังต้องกินอาหารไม่ใช่หรือ”

นั่นก็เป็นอีกเรื่องที่พบเห็นได้มากในนิยายทั้งหลาย ทั้งยังไม่ถูกจำกัดด้วยสภาพอากาศ ขอเพียงทำให้อร่อยก็สามารถเรียกลูกค้ามากมายได้เช่นกัน หรือไม่ถ้าที่นี้เป็นเหมือนยุคสมัยในอีกโลกหนึ่ง เขาอาจยูให้นางเปิดห้องถ่ายทอดสดชีวิตประจำวัน และการทำอาหารอร่อยๆ เพื่อเรียกผู้ชม จากนั้นก็จะได้รับของขวัญจำนวนมากจากผู้ชมเพื่อแลกเปลี่ยนเป็นเงิน ความจริงทิวทัศน์ของหมู่บ้านหู่ซันก็ไม่แย่เช่นกัน มันคงดีถ้าสามารถทำเช่นนั้นได้ ในยุคสมัยนั้นการถ่ายทอดชีวิตในชนบทก็ได้รับความนิยมอย่างมาก

“แล้วพวกเราจะขายอะไร ถ้าอยากร่ำรวยก็ต้องขายให้แตกต่างจาก

⁴ หน่วยวัดพื้นที่ของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 หมู เทียบเท่ากับ 666 ตารางเมตร โดยประมาณ

คนอื่น”

“ข้าอยากกินอะไรหวานๆ ขอรับ” นั่นคือสิ่งที่บุตรชายร้องขอ ก่อนจะเสนอ “แล้วก็ต้องกินแบบร้อนๆ ด้วย” เขาชอบของหวาน แต่ไม่มีโอกาสได้กินนัก หากมารดาของเขาขายอาหารที่หวานและอุ่นได้ก็คงจะดีอย่างยิ่ง

“นั่นสินะ” มารดาอุบตีระชะของบุตรชาย “ตอนนี้เป็นฤดูหนาว ของที่อุ่นหน้อยก็ดี หวานสักนิดก็เพิ่มความสดชื่นให้ร่างกาย แต่จะขายอะไรละ บัวลอยน้ำขิงหรือ หรือจะเป็นขนมแบ่งหนึ่งไส้ถั่วหวานดี” นางเอ่ยถึงสิ่งที่ตนรู้จัก

ทว่าความคิดเหล่านั้นไม่ผ่านสำหรับไปหู่ “ไม่เห็นจะแตกต่างเลย บัวลอยน้ำขิงก็ดี แต่ไม่โดดเด่นมากพอ” เขานอนราบไปกับโต๊ะ คิดมากเกี่ยวกับเรื่องนี้

“ถ้าอย่างไรขอให้พวกเราเข้าเมืองวันพรุ่งนี้ ค่อยดูก็ได้ว่ามีสิ่งใดน่าสนใจหรือไม่” นางเสนอขึ้น

แต่ในใจยังกังวล การค้าขายไม่ได้ง่ายเช่นนั้น ถ้าจะค้าขายก็ต้องไปที่เมือง คนในหมู่บ้านของพวกนางไม่ได้มีเงินจ่ายสำหรับการซื้อของกินที่คนอื่นขายกันถึงเพียงนั้น ทุกบ้านล้วนทำอาหารเอง ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องซื้ออาหารจากข้างนอกเลยแม้แต่น้อย เมื่อถึงเวลาจริงๆ ซื้อจำกัดเหล่านั้ก็มีมากมาย นางยังต้องค่อยๆ คิดหาวิธีการต่อไป

แต่ดูเหมือนไปหู่จะหมกมุ่นอยู่กับความคิดเหล่านั้นตลอดทั้งคืน จนกระทั่งตอนเช้าที่จะเข้าไปขายของในเมือง เขาก็มีท่าทางอารมณ์ดี

พวกเขาขอติดรถม้าของชาวบ้านเข้าไปในเมือง โดยอ้างว่าจะหาสมุนไพรที่เก็บสะสมไว้ไปขาย ไม่มีใครคิดมากเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะปกติเว่ยอันฉีก็หารายได้ทางนี้อยู่ แต่คราวนี้นางพาบุตรชายแล้วก็เจ้าแมวไปด้วย หญิงสาวพูดคุยอย่างเป็นกันเองว่า นางไม่กล้าให้บุตรชายอยู่บ้านเพราะกลัวว่าจะมีปัญหาขึ้นมาอีก

เพราะเห็นว่านางกังวลมากจนเกินไป ตอนนั้นเองชาวบ้านที่นั่งอยู่ในรถม้าคันเดียวกันเริ่มเล่าให้ฟังว่า วันนั้นหลังจากที่สะใภ้กลับไปที่บ้านสกุลลี หญิงชราที่ทุบตีสะใภ้อย่างรุนแรง กระทั่งต้องการให้บุตรชายของตนหย่าขาดจากนาง แต่เพราะทั้งบุตรชายและหลานชายขอร้องเอาไว้ จึงช่วยชีวิตสะใภ้ไว้ได้ แต่นางก็ต้องเผชิญหน้ากับความโหดร้ายของแม่สามีต่อไป เกรงว่าสะใภ้จะไม่มีเรี่ยวแรงมาหาเรื่องใครไปอีกนานทีเดียว

เมื่อมาถึงในเมือง พวกเขาก็แยกย้ายออกไปโดยนัดหมายเวลาเอาไว้ หญิงสาวจึงมีบุตรชายตรงไปยังร้านขายสมุนไพรที่คุ้นเคยกัน นางเอาสมุนไพรที่เก็บได้ออกมาขาย ก่อนจะขอพบเจ้าแກ່ร้านแล้วแสดงโฉมในหอผ้าให้เขาดูโดยตรง

ราคาของโฉมนั้นมากกว่าที่นางคิดเอาไว้ เจ้าแກ່ร้านกล่าวว่าดูจากขนาดของมันอาจมีอายุมากถึงร้อยห้าสิบถึงสองร้อยปี ทั้งยังเป็นรากโสมที่สมบูรณ์ไม่ได้รับความเสียหายจากการเก็บ ราคาจึงเพิ่มขึ้นจากที่คิดเอาไว้เกือบเท่าตัว เมื่อได้รับเงินมาแล้ว เว่ยอันฉีก็รู้สึกรากับกำลังฝนไป

“เออละ วันนี้เรามีเงินพอแล้ว ลูกอยากได้อะไรบ้างหรือไม่” ความคิดแรกของนางก็คือการตามใจบุตรชายที่เป็นเด็กดีมาโดยตลอด หวังว่าเขาจะขอของเล่นหรือขนมหวานอย่าง que เด็กคนอื่นกินกัน แต่คำตอบกลับเกินคาด

“ท่านแม่ ข้าอยากได้นั่งสือ”

ผู้เป็นมารดาหยุดชะงัก ในใจของนางรู้สึกวูบไหวขึ้นมา บ้านสกุลเว่ยไม่มีใครอ่านหนังสือออก แม้จะมีตำราสมุนไพรก็จริง แต่เป็นสิ่งที่ได้รับมาจากคนอื่น โชคดีที่คำอธิบายในตำราเล่มนั้นวาดออกมาเป็นรูปจึงเข้าใจได้ง่าย ภายหลังเมื่อได้พบกับสามีที่มีความรู้ เขาก็ช่วยอ่านตำราเล่มนั้นให้นางกับบิดาฟัง แต่ตอนนี้เมื่อไม่มีเขาอยู่แล้ว ก็ไม่มีใครสามารถสอนบุตรชายให้อ่านหนังสือได้อีก

นางเองก็ยากจนเกินกว่าจะส่งเขาไปเรียนในเมืองได้ หญิงสาวเข้าใจ

ความปรารถนาของบุตรชายแล้วจึงคิดว่าหมู่บ้านแห่งนั้นเล็กเกินไป

“เรายังซื้อตำราตอนนี้ไม่ได้ เพราะลูกยังอ่านหนังสือไม่ออก แต่แม่สัญญาว่าจะส่งเจ้าเรียนดีหรือไม่”

ดวงตาของลู่หมิงเป็นประกาย เมื่อได้ยืนยันว่าตัวเองจะได้เรียนก็พยักหน้ารับโดยไม่ได้สนใจอย่างอื่น เขารู้ว่าความรู้ทำให้คนยกย่อง ชายคนหนึ่ง ในหมู่บ้านที่เคยมีโอกาสได้เรียนกลายเป็นที่นับหน้าถือตา หลายครั้งหัวหน้าหมู่บ้านก็ต้องขอให้เขาช่วยเหลือบางอย่าง หากเขาซื้อหนังสือก็จะช่วยมารดาได้อีกมากเช่นกัน

“จะเสียเงินทำไม แค่ฝึกอ่านเขียน ข้าสอนเขาเองก็ได้”

เสียงนั้นดังขึ้นจากอ้อมแขนของบุตรชาย หัวปักปุกของไป๋หู่เมยขึ้นมอง “ถ้าจะส่งเขาเรียน เมืองเล็กๆ เช่นนี้ไม่เหมาะสมหรอก เจ้าต้องทะเยอทะยานคิดถึงเมืองหลวงเข้าไว้ ภายนอกให้เขาได้เป็นผู้เข้าสอบจอหงวนอันดับหนึ่ง จึงถือว่าจบได้บริบูรณ์”

“ลำพังเพียงแค่เงินเท่านั้นไม่สามารถตั้งตัวในเมืองหลวงได้หรอก” เว่ยอันฉีไม่ยอมก้มความฝัน แต่ก็ต้องคิดถึงความเป็นจริงบ้าง

“ข้าถึงบอกให้เจ้าเร่งสร้างกิจการอย่างไรเล่า เอาละ ข้าคิดออกแล้วว่าพวกเราจะค้าขายอะไรกันดี อย่างไรไปที่ร้านชาก่อนดีกว่า” รอยยิ้มแปลกประหลาดปรากฏที่มุมปากของเจ้าแม่วขาวตัวนั้น

เมื่อพวกนางไปถึงที่ร้านชา เสียวไป๋ไม่ได้ให้พวกเขาซื้อชาที่แพงที่สุด แต่ซื้อชาที่ราคาถูกแต่มีคุณภาพเล็กน้อยมาจำนวนหนึ่ง จากนั้นจึงให้ซื้อของแห้งทั้งหลาย อันได้แก่ ข้าว แป้ง น้ำตาล เกลือ ผ้าห่ม และเสื้อผ้าสำหรับรับมือกับฤดูหนาวที่กำลังจะมาถึง

เนื่องจากพวกนางยังไม่ได้นับว่ามีเงินมากมายนัก และเว่ยอันฉีก็ต้องการประหยัดเพราะต้องการส่งบุตรชายไปเรียน นางไม่รู้ว่าตอนนี้ค่าเรียนของสำนักศึกษาในเมืองอยู่ที่ระดับใดแล้ว คนในหมู่บ้านไม่เต็มใจ

ที่จะจ่ายเงินเพื่อการเรียน บางทีมันอาจมีราคาแพงมาก ไหนจะเรื่องการสร้างกิจการเหล่านั้นอีก อย่างไรก็ตามก็ต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดเอาไว้ก่อน ไม่จำเป็นต้องฟุ่มเฟือยในตอนนี่

พวกเขาเอาของที่ซื้อมาซ่อนไว้ด้านใต้ในตะกร้า จากนั้นจึงทับด้วยข้าวสารและของแห้งสองสามอย่าง เพราะไม่ต้องการให้คนรู้มากเกินไปเกี่ยวกับการใช้จ่ายเงินในครั้งนี้ ทั้งยังพาบุตรชายแหวะพักข้างทางเพื่อให้เขาได้กินอาหารดีๆ ลักมือก่อนจะเดินทางกลับ

ไปหู่ไม่ได้คัดค้านการตัดสินใจของหญิงสาว เห็นได้ชัดว่าแม่เธอจะเติบโตขึ้นในชนบท แต่ก็เป็นคนที่มีความคิดรอบคอบ เดิมทีการช่วยส่งแม่ลูกเป็นแผนการเล่นสนุกอีกอย่างระหว่างที่รอให้ร่างของเขาฟื้นกลับมา ก่อนที่จะเดินทางกลับสวรรค์อีกครั้ง ทว่าตอนนี้ดูเหมือนว่าเรื่องนี้จะน่าสนใจมากขึ้นเรื่อยๆ หญิงสาวคนนี้มีอารมณ์น้อยมาก ที่มากกว่าคือการไม่หลงละเลิงกับเงินทอง คนยากจนหลายคนเมื่อได้เงินจำนวนมาก ในหัวของพวกเขาจะคิดถึงแต่เรื่องการใช้จ่ายเท่านั้น

แม้กระทั่งมีเงินมากเช่นนี้ก็ยังคงจะประหยัด การส่งบุตรชายเรียนไม่ได้มีเพียงค่าเล่าเรียน แต่ยังมีค่ากินอยู่อีกมาก หรือเหตุฉุกเฉินอื่นที่ต้องใช้จ่าย ไหนจะเรื่องกิจการ นางจึงไม่เต็มใจที่จะจ่ายเพื่อเสื้อผ้าที่ดีที่สุด หรืออาหารที่ดีที่สุดในตอนนี่ รอจนมีเงินเข้ามาอย่างมั่นคงค่อยคิดถึงเรื่องนั้น เขาพอใจอยู่เล็กๆ ที่จะช่วยเหลือพวกนางให้มากขึ้น

ทุกคนที่อยู่บนรถม้าริษยาเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าตอนที่เข้าเมืองสกุลเว่ยมาด้วยตะกร้าใส่สมุนไพร แต่ขากลับมีข้าวสารและของแห้งมากมาย เช่นนี้หมายความว่าสมุนไพรพวกนั้นอาจขายได้ราคาดีจริงๆ แม้จะริษยาเพียงใดก็ต้องเก็บซ่อนเอาไว้ พวกเขาไม่อยากถูกกล่าวหาว่ารังแกสองแม่ลูก ทั้งยังกลัวว่าโชคร้ายจะมาเยือนพวกเขาเช่นเดียวกับที่สะไภ่ได้รับจากการไปหาเรื่องลู่อิมในวันนั้น

เป็นเวลาเกือบเย็นแล้วตอนที่รถม้ากลับมาถึงหมู่บ้าน เว่ยอันฉี
ไม่รีรอที่จะกลับบ้านของนางในทันทีเพื่อเก็บเงินและของที่ซื้อมาในวันนี้เอา
ไว้ในที่ปลอดภัย นางกลัวว่าคนอื่นจะรู้ เงินพวกนี้มากจนสามารถล่อลวง
ผู้คนได้ หลังจากนั้นจึงเริ่มทำอาหาร พวกเขามีข้าวมากพอแล้ว วันนี้จึง
สามารถกินเนื้อผัดน้ำมัน ใช้ปลาแห้งต้มน้ำแกงกินกับข้าวได้ คนที่
ผลิตผลิตที่สุตอาจจะเป็นท่านเทพแมวตัวนั้นมากกว่าคนทั้งสอง

หลังจากจบมื้ออาหาร เว่ยอันฉีก็เริ่มเข้าเรื่อง “ท่านต้องการให้ข้าขาย
อะไร แค่ว่าเท่านั้นหรือ” นางถามเพราะว่าเธอให้นางซื้อขามาจำนวนมาก

เจ้าแมวน้อยที่กำลังผลิตผลิตกับการเกาของของลู่มึงกลับปฏิเสธ
“แค่ขายขาคะรวยได้อย่างไร ข้าจะแนะนำให้ผู้รู้จักกับเครื่องดื่มที่ดีที่สุด
ของในชีวิตหลายหมื่นปีของข้าอย่าง ‘ซานมໄໝ่’ ”

ตอนที่ผ่านมิติเข้าไป เขาเห็นร้านขายสิ่งๆที่เรียกว่าซานมໄໝ่อยู่ทุก
หัวมุมถนน ไม่ว่าใครก็ต้องเคยลิ้มลองสักครั้ง จนในที่สุดเขาก็ตัดสินใจ
ทดลอง แล้วก็ติดกับดักในทันที ความหอมของชา รสชาติความมันของนม
โหนจะໄໝ่รสดีดำนวนหนึบหนึบนั้นอีก มันยากที่จะหาคำอธิบายความ
อร่อยของสิ่งนี้ได้ แต่มนุษย์ในตอนนั้นกลับเตือนกันว่าเจ้าสิ่งนี้เป็นอันตราย
หากกินมากเกินไป การห้ามกินซานมໄໝ่ต่างหากคืออาชญากรรม

“ซานมໄໝ่คืออะไร ดื่มชาต้องใส่นมด้วยหรือ แล้วໄໝ่เล่า”

เว่ยอันฉีไม่โง่เขลาถึงขั้นที่คิดว่าໄໝ่จะเป็นໄໝ่จริงๆ แต่นาง
ก็เผลออยู่ดีว่าໄໝ่มาจากปากของเขาคือสิ่งใด อีกทั้งการดื่มชาใส่นมก็เป็น
เรื่องแปลกใหม่สำหรับนาง คนที่นี้เพียงมีชาให้ดื่มก็นับว่าดีมากแล้ว

“ใช่แล้ว ซานมก็คือชาหอมๆ ที่ต้มกับนมหวานมัน ส่วนໄໝ่ทำมา
จากแป้งปั้นเป็นก้อนขนาดเท่าเม็ดໄໝ่ ต้มในน้ำธรรมดาให้สุก จากนั้นก็
นำไปแช่ไว้ในน้ำเชื่อมที่ทำมาจากน้ำตาลเคี้ยว จนกระทั่งเม็ดໄໝ่กลายเป็น
สีดำ ทั้งหวานทั้งหนึบหนึบ สุขจนเกินบรรยาย” เขาพนมมือถึงรสชาติ
ของซานมໄໝ่ที่เคยกินก่อนหน้านี้

“แบ่งปันเป็นก้อนเชืในน้ำตาลเคี้ยว...” นั่นฟังดูแปลกเล็กน้อย นางยังจินตนาการไม่ออกว่ามันจะเป็นอย่างไร

“อย่าได้ดูแคลนมันเด็ดขาด ไม่มีใครสามารถต่อต้านรสชาติลิกล้าของมันได้หรอก ข้าว่าเจ้าสามารถลองทำมันได้นะ รับรองได้ว่ามันจะเป็นสินค้าที่ขายดี ทำให้เจ้าร่ำรวยขึ้นมาอย่างแน่นอน น่าเสียดายที่ยุคนี้ไม่มีน้ำแข็งตลอดเวลา แต่ไม่เป็นไร ชานมไข่มุกแบบร้อนก็ไม่แย่นะ”

ชานมไข่มุกแบบเย็นนั้นได้รับความนิยมอย่างมาก เพราะทำให้สดชื่นและมีกำลัง ชานมไข่มุกแบบร้อนอาจพบได้ยากกว่า แต่ก็มีข้อดีคือเมื่อน้ำแข็งไม่ละลายปนกับชานม จะทำให้รสชาติของชานมเข้มข้นตั้งแต่ครั้งแรกจนถึงอีกสุดท้าย ยิ่งคิดก็ยิ่งอยากกินมากขึ้น

“วันนี้ก็ลืมนิดแล้ว พวกเราเข้านอนกันก่อน พรุ่งนี้พอกลับจากหาฟืนข้าจะลองทำดู”

แม้ว่าจะต้องรออีกวันหนึ่ง แต่ไปหาก็ไม่ได้แฉะ เขาอายุหลายหมื่นปีแล้ว อาจถึงแสนปีก็ได้ เขาไม่ได้ใส่ใจที่จะจดจำมันอีกต่อไป แต่นั่นก็ทำให้เขาเป็นผู้ใหญ่พอที่จะไม่มาอวดแวดกับเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ ค็นั้นพวกเขาจึงเข้านอนไวเพื่อให้ถึงวันพรุ่งนี้เร็วขึ้น

เมื่อได้ยินว่าชะตากรรมของสะใภ้ในเวลานี้เป็นอย่างไร นางจึงไวใจให้บุตรชายรออยู่ที่บ้าน ก่อนจะขึ้นเขาไปเก็บฟืน อากาศเริ่มหนาวมากขึ้นทุกวัน คาดว่าอีกไม่นานหิมะคงจะตกลงมา ถึงเวลานั้นพวกเขาอาจไม่สามารถออกมาเก็บฟืนได้อีก นางจึงพยายามเก็บฟืนกลับไปให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

เมื่อกลับมาถึงบ้าน แมวหนึ่งตัวกับเด็กหนึ่งคนก็รอคอยการทดลองทำชานมครั้งแรก แต่ก่อนอื่นพวกเขาต้องการนม ในหมู่บ้านมีคนที่เลี้ยงวัวอยู่เช่นกัน

นางเดินเข้าไปในบ้านหลังนั้นเพื่อขอซื้อนมวัวของพวกเขา เนื่องจาก

เป็นเพื่อนบ้านจึงได้มาในราคาที่ไม่แพงนัก

กลับมาแล้วต้องต้มหมกก่อน หากไม่ต้มก็จะท้องเสียหลังจากที่ดื่มเข้าไป จากนั้นจึงเริ่มต้มชาผ่านการก่ำบของไผ่หู่ ชาถูกต้มให้เข้มข้นกว่าปกติเล็กน้อย เมื่อนำไปผสมกับนมก็ใส่น้ำตาลลงไปด้วย ทำหลายถ้วยค่อยๆ ชิม ตอนนี้องถึงเข้าใจว่าความอร่อยของชาหมกที่หวานมัน ดื่มตอนร้อนๆ นั้นคืออะไร

สองคนแม่ลูกเริ่มมองเห็นแล้วว่าสิ่งนี้อาจจะขายดีและทำเงินมากมายให้พวกนางในอนาคต

หลังจากผ่านการทดลองซ้ำแล้วซ้ำเล่า พวกนางก็ดูเหมือนจะได้สูตรที่ทำให้ท่านเทพพึงพอใจ การทำตัวชาหมกไม่ยาก ส่วนที่ยากก็คือไข่มุกต่างหาก

ไผ่หู่แค่พอรู้มาบ้างว่ามันทำอะไร มีส่วนผสมอะไรบ้าง แต่วิธีการทำเบื้องลึกเบื้องหลังเป็นอย่างไร เขาเองก็บอกไม่ได้เช่นกัน ทำได้เพียงแค่ว่าบอกได้ว่ามันจะออกมาเป็นอย่างไร โชคดีที่เว่ยอันฉีมีความรู้เรื่องการทำอาหาร หลังจากฟังสิ่งที่เขาบอกแล้ว นางก็เริ่มทำงานของตัวเอง

นางใช้แป้งจากมันผสมน้ำปั้นขึ้นรูปเป็นเม็ด เริ่มต้นจากการทำเล็กๆ น้อยๆ แล้วนำไปต้ม แช่ในน้ำเชื่อมที่ทำเอาไว้ ไผ่หู่รับหน้าที่ชิม แต่เขาก็ยังไม่พอใจ นางจึงค่อยๆ ปรับเปลี่ยนการทำให้เรื่อยๆ ตามที่เขาต้องการ เช่นการใช้ความร้อนแทนน้ำปกติในการนวดแป้ง หรือการทำให้แป้งลงไปกวบนจนสุกก่อน หรือการผสมน้ำตาลลงไปในแป้งตั้งแต่แรกเพื่อให้แป้งมีรสชาติ

หลังจากการทดลองหลายครั้ง พวกเขาก็ได้ส่วนผสมที่ต้องการ เมื่อนำทั้งชาหมกและไข่มุกร้อนๆ มารวมกัน รสชาติที่ยากจะหาได้อย่างที่ไผ่หู่บรรยายก็กระจายอยู่ในปาก

ลู่อิมหันต์ตาดีมด่ำกับรสชาติหวานมันของชาหมก ไข่มุก ไม่น่าเชื่อเลยว่าส่วนผสมเล็กน้อยพวกนี้จะสร้างของที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้

“เสียเวลาไปสมกับเป็นเทพจริงๆ นี่ไม่ใช่อาหารของมนุษย์เลย มันต้อง

เป็นอาหารที่มาจากสวรรค์แน่นอน”

แม้ว่าคำกล่าวของบุตรชายจะดูเกินจริงไปเล็กน้อย แต่เวย์อันฉีก็อดเห็นด้วยไม่ได้ รสชาติที่หาได้ยากเช่นนี้ เรียบง่ายแต่กลับน่าประทับใจอย่างยิ่ง กินแล้วมีกำลัง รู้สึกว่าร่างกายตื่นตัวมากขึ้น ถ้าทำออกมาขายจริง ก็ไม่แน่ว่าอาจจะกลายเป็นของที่ขายดีมากด้วยราคาที่ไม่วู่วามเกินไป

“พอเข้าฤดูหนาวจริงๆ คนก็อยากกินของอุ่นๆ ซานมไข่มุกน่าจะเหมาะสมที่สุด พวกเราต้องรีบทำรีบขาย เพราะของเช่นนี้ทำเลียนแบบกันง่าย ไม่นานก็ต้องมีคนแกะสูตรทำขายตาม แต่ก่อนจะถึงเวลานั้น เจ้าต้องทำให้ผู้คนจดจำให้ได้ก่อนว่าซานมไข่มุกของเจ้าเป็นต้นตำรับ” ไปหุ้มือบเทียนของยุคสมัยใหม่ อะไรที่ดังมากไม่นานก็จะเกิดคู่แข่ง ขอเพียงเราทำให้คนอื่นจดจำได้ว่าเรคือต้นตำรับก็ไม่เสียหาย

“ถ้าเช่นนั้นพรุ่งนี้ควรจะเข้าเมืองอีกครั้งเพื่อหาสูตร” เวย์อันฉีไม่ได้ปล่อยเวลาให้เสียเปล่า

นี่คือจุดเริ่มต้นซึ่งนางไม่รู้เลยว่าจะพัดพาชีวิตไปในเส้นทางที่เกินกว่าคาดหมายเอาไว้มากมาย